

THE MADRAS LEGISLATIVE COUNCIL

Thursday, the 31st August 1961.

The House met in the Council Chamber, Fort St. George, at three of the clock, Mr. Chairman (THE HON. DR. P. V. CHERIAN) in the Chair.

I.—QUESTIONS AND ANSWERS.

STARRED QUESTIONS.

Shortened B.T. course

* 309 Q.—VIDWAN T. MUTHUKANNAPPAN: Will the Hon. the Minister for Finance be pleased to state—

(a) the name of the institutions wherein Shortened B.T. course is being conducted in the State;

(b) the number of candidates who applied for admission in the Shortened B.T. course during 1958-59, 1959-60 and 1960-61 and the number selected; and

(c) whether there is any proposal to extend the Shortened B.T. course in other colleges?

THE HON. SRI C. SUBRAMANIAM: (a) The Teachers' College, Saidapet.

(b)

	Year.	Number of appli- cants.	Number selected.	Number actually joined.
	(1)	(2)	(3)	(4)
1958-59—				
I course		61	40	37
II course		68	40	36
1959-60—				
I course		61	40	36
II course		78	40	36
1960-61—				
I course		99	40	34
II course		101	40	37

(c) The matter is under consideration.

SRI G. KRISHNAMOORTHY: It is noted that the number of candidates selected is always 40 whereas the number of applicants has risen to 100. Have the Government any proposal to have this course in some other place also or to have one or two more sections?

THE HON. SRI C. SUBRAMANIAM: My answer to the question was, "The matter is under consideration."

[31st August 1961]

SRI G. KRISHNAMOORTHY : Is it a fact that the Government have come forward to encourage secondary grade Graduates in aided schools to attend this course with stipends?

THE HON. SRI C. SUBRAMANIAM : I do not think stipend has been offered to anybody.

Revised scales of pay

* 310 Q.—SRI T. P. SRINIVASAVARADAN : Will the Hon. the Minister for Finance be pleased to state the instructions, if any, issued to the managements of aided secondary schools on the fixation of salaries in the revised scales of pay for the non-teaching staff?

THE HON. SRI C. SUBRAMANIAM : Managements have been given the option to adopt for non-teaching staff in schools the scales of pay prescribed for such staff in Government schools or in schools under local bodies.

SRI T. P. SRINIVASAVARADAN : Managements have been given the option to adopt the local body scale or the Government scale. May I know whether it is made obligatory on them to adopt this or that?

THE HON. SRI C. SUBRAMANIAM : I do not think there is any obligation laid on them. They can have their own scales of pay also.

SRI T. P. SRINIVASAVARADAN : Is it not a fact that in the case of teachers the Government made it obligatory on the part of the managements to adopt the revised pay scales by saying that otherwise grants would not be assessed?

THE HON. SRI C. SUBRAMANIAM : We have already made a distinction between the teaching staff and the non-teaching staff. I think the hon. Member should be glad about it.

SRI G. KRISHNAMOORTHY : Is it a fact that in that Government Order head clerks and typists have been disallowed in respect of aided institutions alone?

THE HON. SRI C. SUBRAMANIAM : It depends upon the strength of the schools. I think where there is sufficient strength warranting the appointment of a head clerk, it can be done.

SRI G. KRISHNAMOORTHY : What is the new revised scale for the head clerk, Sir?

THE HON. SRI C. SUBRAMANIAM : I do not have the information.

Rest Houses

* 311 Q.—SRI V. M. SURENDRA RAM : Will the Hon. the Minister for Finance be pleased to state—

(a) whether there is any proposal to construct Rest Houses for middle class tourists in the Arranmore Palace Compound, Ootacamund; and

(b) if so, the stage at which the matter now stands?

31st August 1961]

THE HON. SRI C. SUBRAMANIAM : (a) No, Sir.

(b) Does not arise.

SRI V. M. SURENDRA RAM : சார், இதைத் தவிர இப்போது உதகைக்கு அமைச்சர் அவர்கள் வந்திருந்தபோது, வேறு பல இடங்களைப் பார்வையிட்டபோது, றீரிஸ்ட் ஹோம் கட்டுவதாகத் தெரிவித்தார்கள். அது எந்த இடத்தில் என்று சொல்லவேண்டும்.

THE HON. SRI C. SUBRAMANIAM : அரண்மார் பாலசில் இருக்கிற அந்த கார்பவுண்டில் கட்டுவதாக இல்லை. வேறு இடத்தில், கலெக்டர் ஆபீஸ் ஹில்லுக்குப் பக்கம், just opposite to the bazaar street, கட்டுவதாக ஏற்பாடு செய்யப்பட்டிருக்கிறது. பிளான் எல்லாம் வந்திருக்கிறது. அது scrutiny-ல் இருக்கிறது.

Grade I Tamil Pandits

* 312 Q.—SRI G. KRISHNAMOORTHY : Will the Hon. the Minister for Finance be pleased to state whether the Government have passed any order in November 1955 with regard to the panel for I Grade Tamil Pandits' posts in district board high schools and, if so, what it is?

THE HON. SRI C. SUBRAMANIAM : Yes, Sir. Orders were issued to the following effect :—

(i) appointments to the posts of Grade I Tamil Pandits should be made in the order of seniority from among qualified Grade II Pandits;

(ii) if there were no qualified Grade II Pandits, the Grade I posts should be filled in by selection from among Secondary Grade Teachers or other teachers who are qualified for appointment as Grade I Pandits or by direct recruitment.

SRI G. KRISHNAMOORTHY : Does seniority count here with regard to the total service of the teacher under the district board, or the service of the secondary grade teacher as a II Grade Tamil Pandit?

THE HON. SRI C. SUBRAMANIAM : I cannot give a legal opinion with regard to the interpretation of the rules. The hon. Member may read the rules and find out.

SRI G. KRISHNAMOORTHY : There are instances wherein the district board secondary grade teachers who later qualified themselves as Pandits and who act as II Grade Pandits are not given preference?

THE HON. SRI C. SUBRAMANIAM : I understand that. But I do not know how the rule reads. I am unable to give the interpretation.

[31st August 1961]

Central Fisheries Research Unit

* 313 Q.—VIDWAN T. MUTHUKANNAPPAN: Will the Hon. the Minister for Local Administration be pleased to state—

(a) whether any Central Fisheries Research Unit is functioning at Mandapam, Ramanathapuram district; and

(b) if so, the number of persons from the State undergoing training in Deep Sea Fishing operations in the above unit?

THE HON. SRIMATHI LOURDHAMMAL SIMON: (a) Yes, Sir.

(b) No one from the State Fisheries Department has undergone or is undergoing training in the Central Marine Fisheries Research Unit at Mandapam.

VIDWAN T. MUTHUKANNAPPAN: இது மிக மிக முக்கியமான பயிற்சி. இதில் பயிற்சி பெறுகிறவர்கள் மீன் இலாகாவிற்கு உபயோகமானவர்களாக இருப்பார்கள். அப்படி இருக்க, நம் மாநிலத்தில் யாரும்தான் போகாததன் காரணம் என்ன?

THE HON. SRIMATHI LOURDHAMMAL SIMON: போகாததன் காரணம் எனக்குக் கூற முடியாது. ரிசர்ச் ஸ்டேஷனில் அதிகமான அளவுக்குப் பயிற்சி கொடுக்கப்படுகிறது.

SRI T. P. SRINIVASAVARADAN: May I know where Central Fisheries Research Units are functioning in this State?

THE HON. SRIMATHI LOURDHAMMAL SIMON: I need a separate question.

VIDWAN T. MUTHUKANNAPPAN: இனிமேல் இந்தப் பயிற்சிக்கு நம் மாநிலத்திலிருந்து சிலரையாவது எடுத்துக்கொள்ள வேண்டுமென்று அரசாங்கம் ஏற்பாடு செய்யுமா? மத்திய அரசாங்கத்தைக் கேட்டுக்கொள்ளுமா?

THE HON. SRIMATHI LOURDHAMMAL SIMON: அவ்விதம் எல்லோருக்கும் ஒரு வாய்ப்பு இருக்குமானால், இங்கு இருப்பவர்களுக்கும் வாய்ப்புக் கொடுக்கலாமென்று கருதுகிறேன். அவ்விதம் செய்வதில் தடங்கல் ஏதேனும் இருந்தாலும், அதைப்பற்றி விசாரிக்கிறேன்.

Parvatharajakula Sangham

* 314 Q.—VIDWAN T. MUTHUKANNAPPAN: Will the Hon. the Minister for Local Administration be pleased to state—

(a) whether any memorandum has been received by the Government from the Madras State Parvatharajakula Sangham, dated 25th February 1961; and

(b) if so, the action taken or proposed to be taken thereon?

THE HON. SRIMATHI LOURDHAMMAL SIMON: (a) & (b) Yes, Sir. Orders were issued on 31st January 1961 to the effect that the fishery rights in inland waters should be disposed of by

31st August 1961]

auction during 1961 and 1962 and by leasing to Fishermen Co-operative Societies during 1963 and 1964 on the average of the accepted bids of auctions held in 1961 and 1962 and that the position should be reviewed thereafter. The President of the Madras State Parvatharajakula Sangham represented to Government in his memorandum, dated 25th February 1961, that as these caused much hardship they should not be given effect to and that the original procedure should be restored. The President also pointed out that prior to the issue of the new orders, some co-operative societies of fishermen had, under instructions from the Director of Fisheries and the District Collectors concerned, deposited the determined lease amounts prior to the date of issue of orders and that in such cases the societies concerned may be permitted to carry on with the fishing operations and that auctions notified in such cases should be stayed.

The Government after careful consideration, issued orders to the effect that in cases where lease amounts have been remitted by the societies prior to the date of issue of orders, that is 31st January 1961, the operation of these orders be given effect to only from the next lease year.

VIDWAN T. MUTHUKANNAPPAN : ஏற்கனவே அமுலில் இருந்த உத்திரவு திடீரென்று ரத்து செய்யப்பட்டதற்குக் காரணம் என்ன?

THE HON. SRIMATHI LOURDHAMMAL SIMON : பஞ்சாயத்து அமைப்புகளில் மாறுதல் ஏற்பட்டது. அதன் காரணமாக அவைகள் பரிசீலனையில் இருக்கவேண்டிய நிலைமையில் இருக்கலாம்.

VIDWAN T. MUTHUKANNAPPAN : இதனால் உள்நாட்டு மீனவர்கள் தங்கள் ஜீவாதார உரிமை பறிபோவதாக நினைக்கிறார்கள். இரண்டரை லட்சத்திற்கும் மேலாக உள்ள மீனவர்கள் இதனால் பாதிக்கப்படுகிறார்கள். எனவே அரசாங்கம் பழைய முறையையே மீன்பற்ற யோசிக்குமா?

THE HON. SRIMATHI LOURDHAMMAL SIMON : அரசாங்கம் இதை நல்ல முறையில் நடத்த பரிசீலனை செய்துகொண்டுதான் இருக்கிறார்கள்.

South Arcot District Elementary School Teachers' Association

* 315 Q.—**SRI S. K. SAMBANDHAN :** Will the Hon. the Minister for Finance be pleased to state whether any representation has been received recently by the Government from the South Arcot District Elementary School Teachers' Association in regard to the arrears of increment due from the district board and, if so, the action taken thereon?

THE HON. SRI C. SUBRAMANIAM : Yes, Sir. The Government have issued orders regularising the services of teachers with retrospective effect. No arrears of salaries were, however, allowed in accordance with the usual practice in such cases.

[31st August 1961]

SRI G. KRISHNAMOORTHY : Is it a fact that some of these teachers were given the benefit of retrospective increments and that about 800 teachers are not given that increment, and if so, will the Government re-examine the case?

THE HON. SRI C. SUBRAMANIAM : My answer was that the Government had issued orders regularising the services of teachers with retrospective effect. Therefore, they should have got the increment with retrospective effect. Only the arrears have not been paid and I am informed that arrears were not paid in any case.

SRI S. K. SAMBANDHAN : Even the arrears have been paid to 174 teachers. Only the balance of 772 teachers have not been paid the arrears. Have the Government gone into that?

THE HON. SRI C. SUBRAMANIAM : Ordinarily the arrears paid should be recovered. But the payment has been made and we have allowed it to be retained. Simply because there was a mistake in one case, we cannot allow it to be extended to other cases.

SRI S. K. SAMBANDHAN : Whose fault is it in not regularising the service of the teachers from the date of joining?

THE HON. SRI C. SUBRAMANIAM : I have not gone into the records to locate responsibility.

SRI S. K. SAMBANDHAN : Is it the fault of the district board in not regularising their services from the date of their appointment and regularising them at a later date? If so, do not the Government think that the teachers are eligible for their salary? Will they reconsider the matter and order payment of the arrears?

THE HON. SRI C. SUBRAMANIAM : There are precedents for such cases. Wherever the mistake is, whenever retrospective effect is given for regularisation of services, arrears are not paid and we do not want to create a new precedent.

Panchayat Elementary Schools

3-10
p.m.

* 316 Q.—**SRI T. P. SRINIVASAVARADAN :** Will the Hon. the Minister for Finance be pleased to state—

(a) whether the salary for the teachers in the Board and Panchayat Elementary Schools in the taluks of Uthiramerur, Thirukalikundram and Sriperumbudur, Chingleput district, from 1st April 1960 to 1st October 1960 has not been paid; and

(b) if so, the reasons therefor?

THE HON. SRI C. SUBRAMANIAM : (a) No, Sir. The salaries have been paid.

(b) Does not arise.

31st August 1961]

Superannuated District Board Secondary Grade Teacher

* 317 Q.—SRI G. KRISHNAMOORTHY : Will the Hon. the Minister for Finance be pleased to state the scale of pay to which a superannuated District Board Secondary Grade teacher is eligible in a Panchayat Board Elementary School?

THE HON. SRI C. SUBRAMANIAM : It is for the Panchayat Union Council or the Panchayat Board concerned, to determine the initial salary of the teacher on re-employment.

SRI G. KRISHNAMOORTHY : Is the Panchayat Board free to give the teacher the last salary drawn by him in the Board?

THE HON. SRI C. SUBRAMANIAM : Yes, they can adopt that also.

Training in foreign countries

* 318 Q.—SRI M. ETHIRAJALU : Will the Hon. the Minister for Finance be pleased to state the number of persons deputed for training in foreign countries from this State under (i) the Colombo Plan and (ii) the Technical Co-operation Mission Programme during the years 1959 and 1960?

THE HON. SRI C. SUBRAMANIAM : (i) Twenty persons from this State were deputed for training in foreign countries under the Colombo Plan during the years 1959–60.

(ii) Twenty-five persons were deputed under the Technical Co-operation Mission Programme during the same period.

SRI M. ETHIRAJALU : சார், இந்த இரண்டு பிளான்களிலும் 45 பேர்கள் அனுப்பப்பட்டதாகச் சொல்லப்பட்டது. இவர்களில் எல்லாம் பின்தங்கிய இனத்தவர்கள், தாழ்த்தப்பட்ட இனத்தவர்கள் ஏதாவது அனுப்பப்பட்டிருக்கிறார்களா? அல்லது தகுதியையும் திறமையையும் வைத்துத்தான் வெளிநாடுகளுக்கு அனுப்பப்படுகிறார்களா?

THE HON. SRI C. SUBRAMANIAM : இதிலே, பிற்போக்கு சமூகத்தவர்களைச் சேர்ந்தவர்கள், ஷெட்யூல் கம்யூனிடி என்று பார்ப்பதில்லை. யாரை அனுப்பினால் பயிற்சி பெறுவார்களோ அவர்களைத்தான் அனுப்புகிறோம்.

SRI M. ETHIRAJALU : நமது தமிழ்நாட்டு சர்க்கார் மொத்தம் அனுப்பியது எவ்வளவு? மத்திய சர்க்கார் தேர்ந்தெடுத்தது எவ்வளவு?

THE HON. SRI C. SUBRAMANIAM : இந்த சர்க்கார் அனுப்பியது 45-ம் இந்த சர்க்காரே தேர்ந்தெடுத்ததுதான்.

St. Martin's Hospital, Ramanathapuram

* 319 Q.—DR. A. SREENIVASAN : Will the Hon. the Minister for Revenue be pleased to state—

(a) whether the Government are giving any grant to St. Martin's Hospital, Ramanathapuram; and

(b) if so, the amount thereof?

[31st August 1961]

THE HON. SRI M. A. MANICKAVELU : (a) Yes, Sir.

(b) An amount equal to the net deficit in the annual account of the institution subject to a maximum of Rs. 1,920 per annum.

DR. A. SREENIVASAN : Has an institution that is getting grant from the Government the right to discriminate between one community and another in the matter of appointment of persons to that institution?

THE HON. SRI M. A. MANICKAVELU : A number of conditions have been imposed. They must maintain registers of accounts and they must be open for inspection. Patients should be admitted for treatment irrespective of caste or creed. The management should employ only registered medical practitioners. There are such other conditions also.

DR. A. SREENIVASAN : In the matter of appointment?

THE HON. SRI M. A. MANICKAVELU : If any specific case is brought to my notice, I will look into it.

DR. A. SREENIVASAN : Has the attention of the Hon. Minister been drawn to the advertisement given by then Superintendent of the Hospital in the Dailies of Madras that Doctors and Nurses were needed for that hospital only from the Christian community?

THE HON. SRI M. A. MANICKAVELU : I am not aware of it. If it is brought to my notice, I will look into it.

DR. A. SREENIVASAN : Mr. Chairman, Sir, may I, with your permission, handover a cutting of the advertisement to the Hon. Minister for perusal?

MR. CHAIRMAN : Yes.

(The hon. Member then handed over the cutting of the advertisement.)

Government Hospitals

* 320 Q.—SRI K. KAMALAKANNAN : Will the Hon. the Minister for Revenue be pleased to state the time-limit, if any, fixed for the visitors to see the patients in the Government Hospitals in the State?

THE HON. SRI M. A. MANICKAVELU : Two hours from 4 to 6 p.m. daily.

VIDWAN T. MUTHUKANNAPPAN : இந்த வைத்தியசாலைகளில் உள்ளே நுழைவதற்கு அனுமதிச் சீட்டுகள் வழங்கப்படுகின்றனவா? அனைவரும் அனுமதிச் சீட்டுக் கொண்டு வரவேண்டுமென்று வற்புறுத்தப்படுகிறார்களா?

31st August 1961]

THE HON. SRI M. A. MANICKAVELU : சென்னைக்கு வெளியில் இருக்கும் ஆஸ்பத்திரிகளில் சாதாரணமாகச் சாயங்காலம் போய்ப் பார்க்கலாம். அவசரமாக இருந்து பார்க்கவேண்டுமானால், வார்டு டாக்டர் பர்மிஷனில் டோகலாம். சென்னையில் 'பாஸ்' கொடுக்கிறார்கள். அந்த 'பாஸ்' பிரகாரம் வரவேண்டுமென்று இருக்கிறது. ஆனால் நடைமுறையில் அப்படி இல்லாமலும் நடக்கிறது.

DR. A. SREENIVASAN : Is it a fact that on account of unrestricted number of visitors being allowed into the hospital during the visiting hours, the hospitals become overcrowded and the visitors smuggle into the hospital diet to people who are on specific diet authorized by the doctors?

THE HON. SRI M. A. MANICKAVELU : My information is, if at all diet is smuggled, it is not by the visitors. There are local people who do this. (Laughter.)

SRI K. KAMALAKANNAN : Does the Hon. Minister know that the visitors are undergoing great hardship because they are made to stand at the gate for hours together by the gate-keepers?

THE HON. SRI M. A. MANICKAVELU : If a pass is intended to be given and if the visitor produces the pass, he will be straightway admitted. But some people want to get in without having a pass. So, naturally there is bargaining there. (Laughter.) That may take some time.

SRI K. KAMALAKANNAN : Is there not any possible way of avoiding such bargaining?

THE HON. SRI M. A. MANICKAVELU : Yes, we constantly change the peons, because the peons take some time to develop that technique.

Buckingham Canal

* 321 Q.—**DR. A. SREENIVASAN :** Will the Hon. Minister for Works be pleased to state—

(a) the annual maintenance charges for the upkeep of the Buckingham Canal;

(b) the annual collection of licence fees; and

(c) the number of encroachers on the banks of the canal and the steps taken for the removal of the encroachers within the State limits?

THE HON. SRI P. KAKKAN : (a) & (b) A statement^a showing the annual maintenance charges incurred on the upkeep of the Buckingham Canal from the years 1957–58 to 1960–61 and the licence fees collected during the same period is placed on the table of the House.

(c) There are nine encroachments on the banks on the canal within city limits. A list of encroachers has been prepared by Chief Engineer (Irrigation) and sent to the Collector of Madras for taking action to evict the slum dwellers at the appropriate time.

[31st August 1961]

DR. A. SREENIVASAN : Is it a fact that the erosion of soil in the canal is entirely due to the encroachers?

THE HON. SRI P. KAKKAN : To prevent this we have asked the Collector to evict them as early as possible and give them alternative sites.

DR. A. SREENIVASAN : Have any legal proceedings been taken so far against these encroachers?

THE HON. SRI P. KAKKAN : Some have been removed by the Revenue Department but it is not possible to completely remove all the slums along the canal margin as the slum dwellers have necessarily to be provided with alternative sites. Therefore, now and then we are asking the Collector to evict the encroachers.

VIDWAN T. MUTHUKANNAPPAN : இந்தக் கால்வாயைப் பராமரித்து வருவதால் செலவினம் அதிகமாகப்போகிறதாகத் தெரிகிறது. அதனால் அதை ஆழப்படுத்தி அதில் விசைப் படகுகள் விட்டால், அதன் மூலம் அந்தச் செலவை ஈடு செய்யலாம் என்ற காரணத்தால், அதற்கு ஏதாவது திட்டமிட அரசாங்கம் யோசிக்குமா?

THE HON. SRI P. KAKKAN : ஆழப்படுத்தி நல்ல முறையில் வைப்பதற்கு திட்டமிருக்கிறது.

DR. A. SREENIVASAN : May I know whether the silting of the canal is due to these encroachments and may I know whether the Government will consider the desirability of evicting these encroachers as early as possible in the public interest?

THE HON. SRI P. KAKKAN : The Government recently entrusted the task of removal of these slum-dwellers from their habitation to the State Housing Board after it became a Statutory body on 1st April 1961. And the Collector of Madras will take action for the eviction of these slum-dwellers at the appropriate time.

Bridges

* 322 Q.—**SRI M. ETHIRAJULU :** Will the Hon. the Minister for Works be pleased to state—

(a) the number of bridges damaged (i) from Villupuram to Tindivanam on the Trunk Road and (ii) from Cuddalore to Vridhachalam; and

(b) whether the damaged bridges have been repaired?

THE HON. SRI P. KAKKAN : (a) Five bridges on portion of the Trunk Road from Villupuram to Tindivanam and four bridges on Cuddalore-Vridhachalam road.

(b) Yes, Sir.

[31st August 1961]

SRI M. ETHIRAJALU : சார், 9 பிரிட்ஜ்களிலே பிரியாடிகலாக உத்தியோகஸ்தர்கள் சோதனை செய்யாத காரணத்தால், இந்த விபத்துக்கள் ஏற்பட்டதாகச் சொல்வது அரசாங்கத்திற்குத் தெரியுமா? அப்படியானால் அதன்பேரில் என்ன நடவடிக்கை எடுத்துள்ளது?

THE HON. SRI P. KAKKAN : பரிசோதனை செய்யாததால் என்று சொல்ல முடியாது. மழை அதிகமாகப் பெய்ததின் காரணமாகத்தான் விபத்துக்கள் ஏற்பட்டன. அதனால்தான் இப்போது எல்லா பாலங்களையும் அடிக்கடி பரிசீலனை செய்ய வேண்டுமென்று ஒரு சூப்பிரண்டிங் இஞ்சினியரைப் போட்டு, பரிசீலனை செய்துகொண்டு வருகிறோம்.

* 323 Q.—**SRI M. ETHIRAJALU :** Will the Hon. the Minister for Works be pleased to state—

(a) whether any damage has been caused to the bridge between Mettupalayam and Periapet in Chidambaram taluk, South Arcot district, in November 1960; and

(b) if so, whether the damage has been repaired?

THE HON. SRI P. KAKKAN : (a) & (b) Yes, Sir.

SRI M. ETHIRAJALU : இந்தப் பாலம் சமீபத்தில் கட்டிய பாலம் என்று சொல்லப்படுகிறது. அப்படி சமீபத்தில் கட்டிய பாலம் ஏன் அவ்விதமாக நடு மத்தியில் வீரல் விட்டிருக்கவேண்டுமென்று தெரியவில்லை. அது என்ன காரணத்தால் என்று அரசாங்கம் பரிசீலனை செய்திருக்கிறதா?

THE HON. SRI P. KAKKAN : வெள்ளம் வந்ததன் காரணமாக தண்ணீர் தேங்கி, அது ஏற்பட்டதாகத் தகவல் இருக்கிறது. ஆகையால், அதை உடனடியாக ரிப்பேர் செய்வதற்கு நிதி ஒதுக்கப்பட்டு, அதற்கு ஏற்பாடு செய்யப்படுகிறது.

SRI M. ETHIRAJALU : இந்தப் பாலம் கட்டி எத்தனை வருஷகாலம் ஆயிற்று என்று சொல்ல முடியுமா?

THE HON. SRI P. KAKKAN : அந்தத் தகவல் இப்போது என்னிடம் இல்லை.

MR. CHAIRMAN : Questions are over.

[Note.—An asterisk (*) at the commencement of a speech indicates revision by the Member.]

II.—ANNOUNCEMENTS.

(1) MESSAGE FROM THE GOVERNOR.

MR. CHAIRMAN : I have received a message from the Governor of Madras recommending to the Legislative Council the consideration of the Madras Appropriation (No. 5) Bill, 1961.

[31st August 1961]

(2) MESSAGE FROM THE ASSEMBLY

MR. CHAIRMAN : I have also received a message from the Deputy Speaker, Legislative Assembly transmitting a copy of the Madras Appropriation (No. 5) Bill, 1961 (L.A. Bill No. 36 of 1961) as passed by the Assembly for the recommendation of the Council and certifying that the Bill is a Money Bill within the meaning of Article 199 of the Constitution of India.

III.—GOVERNMENT BILL.

(1) THE MADRAS APPROPRIATION (NO. 5) BILL, 1961
(L.A. BILL NO. 6 OF 1961)

THE HON. SRI C. SUBRAMANIAM : Mr. Chairman, Sir, I move—

‘ That the Madras Appropriation (No. 5) Bill *, 1961 (L.A. Bill No. 36 of 1961) as passed by the Assembly, be taken into consideration’.

MR. CHAIRMAN : The question is—

‘ That the Madras Appropriation (No. 5) Bill, 1961 (L.A. Bill No. 36 of 1961) as passed by the Assembly, be taken into consideration’.

The motion was put and carried and the Bill was taken into consideration.

Clause 2 was put and carried.

The Schedule was put and carried.

Clause 1 and the Preamble were put and carried.

THE HON. SRI C. SUBRAMANIAM : Mr. Chairman, Sir, I move—

‘ That the Madras Appropriation (No. 5) Bill, 1961 (L.A. Bill No. 36 of 1961), as passed by the Assembly, be passed’.

MR. CHAIRMAN : The question is—

‘ That the Madras Appropriation (No. 5) Bill, 1961 (L.A. Bill No. 36 of 1961), as passed by the Assembly, be passed’.

The motion was put and carried and the Bill was passed.

IV.—NON-OFFICIAL BUSINESS.

RESOLUTIONS.

3-20
a.m. MR. CHAIRMAN : The next item on the agenda is Non-official business—Resolutions. The first Resolution is in the name of Sri K. M. Ramasamy Gounder. As he is not in his seat, his Resolution is deemed withdrawn. I now pass on to the next Resolution in the name of Sri C. Ethirajalu.

31st August 1961]

(1) PROVINCIALISATION OF MINISTERIAL SERVICES IN THE MUNICIPALITIES

SRI M. ETHIRAJALU : Sir, I move—

‘ This Council recommends to the Government that the Ministerial Services in the Municipalities be provincialised ’.

VIDWAN T. MUTHUKANNAPPAN : I second the resolution, Sir.

MR. CHAIRMAN : Resolution moved—

‘ This Council recommends to the Government that the Ministerial Services in the Municipalities be provincialised ’.

SRI M. ETHIRAJALU : தலைவர் அவர்களே, இந்தத் தீர்மானத்தை நான் இந்த சபை முன் கொண்டுவருகிறேன். இந்தத் தீர்மானமானது, தமிழ் நாடு உள்துறை (முனிசிபல்) நிர்வாகத்திலிருக்கக்கூடிய ஊழியர்களுடைய சேவைகளையும் தமிழ் நாட்டு அரசாங்கத்தின்கீழ் கொண்டுவர வேண்டுமென்பது தான் இதனுடைய முக்கிய நோக்கம். என் இதைச் சொல்லுகிறேன் என்றால், தமிழ் நாட்டு அரசாங்கம் நிர்வாகம் செய்து வருகின்ற நேரத்தில் தமிழ் நாட்டிற்குள்ளே இருக்கின்ற ஸ்தல ஸ்தாபனங்கள் நடத்துகின்ற ஆட்சியானது மிகவும் மோசமான நிலையில் நாளுக்கு நாள் போய்க்கொண்டிருக்கிறது என்பது எல்லோருக்கும் நான் சொல்லாமலே விளங்கும். ஏறக்குறைய நமது நாட்டில் சுமார் 64 நகர சபைகளும், 64 விதமாக ஆட்சியை நடத்துகின்றன என்பதுபற்றிச் சொல்லத் தேவையில்லை. அதிலே, முதல் தர நகரசபை 13-க்குமேல் இருக்கின்றன. மற்றவைகளெல்லாம் மூன்றாம் தர நகர சபைகள். அத்துடன் ஸ்பெஷல் கிரேடாக கோவை, மதுரை போன்ற இடங்களில் இயங்கி வருகின்றன. இந்த நகர சபையிலுள்ள ஊழியர்களுடைய சேவைகள், வேலைகளை எல்லாம் சர்க்காருக்குக் கீழ் கொண்டு வந்தால்தான், இந்த நகரசபைகளிலிருக்கக்கூடிய நிர்வாகம் நன்றாக நடைபெறுமென்று நான் நினைக்கிறேன். எனென்றால் அவர்கள் நினைத்துக்கொண்டிருப்பது போல, சர்க்காருக்கும் நமக்கும் எந்தவிதத் தொடர்புமில்லை. அதன் காரணமாக அவர்கள் செய்கின்ற வேலையை அறவே மறந்து அரசியல் கட்சிகளோடு சேர்ந்து பல எதிர்ப்பு சக்திகளை நிர்வாகத்தில் உண்டாக்கி, இதை ஒரு பெரிய சிக்கலாக்கி ஒவ்வொரு நகரசபையும் இயங்கி வருகிறதென்றால், அது நகரசபை ஊழியர்களாலென்று தான் அர்த்தம். நகரசபை அங்கத்தினர்களை மக்கள் தேர்ந்தெடுத்தது. அதன்மூலம் நகரசபை ஆட்சி நடத்துகிறது. ஆனால், பரம்பரை, பரம்பரையாக, அதாவது தாங்கள் retire ஆகும் காலம் வரை ஒரே இடத்தில் இருந்துகொண்டிருப்பது போன்றவற்றைச் செய்கின்ற நகர சபை ஊழியர்களைப் பற்றித் தான் இப்பொழுது பிரச்சனை. அவர்கள் அந்த விதமாக செயல்படுகின்ற கட்சி ஆட்சிக்கு, எந்தக்கட்சி நிர்வாகத்தை நடத்துகின்றதோ, அந்தப்பக்கம் பாதிப்பேர் சேர்ந்துவிடுகிறார்கள்.

[Sri M. Ethirajalu]

[31st August 1961]

ஆட்சி நடத்தாமல் இருக்கின்ற பக்கம் பாதிப்பேர் சேர்ந்து விடுகிறார்கள். இப்படி இருக்கும் காரணத்தால், இவர்கள் செய்கின்ற தவறுகளும், அத்து மீறிய செய்கைகளும், நகரசபை அங்கத்தினர்களுளையே எப்பொழுதும் சண்டை சச்சரவுகளும் அடி தடிதகளும், நகரசபை நிர்வாகம் நடத்த போலீஸ் பாதுகாப்பு கேட்கும் நிலையை ஏற்படுத்துகிறதென்றால், இவர்கள்தான் இதற்கு காரணமென்று நான் சொல்லாமலிருக்க முடியவில்லை. அது மட்டுமல்ல, நகரசபை ஊழியர்கள் செய்கின்ற குற்றங்களுக்கு நேரிடை நடவடிக்கைகள் கூட எடுக்க முடியவில்லை. அப்படி எடுக்கவேண்டுமென்றால் அங்கிருக்கும் அதிகாரிகளைக்கேட்டுத்தான் அவர்கள் மீது நடவடிக்கை எடுக்கவேண்டும். இப்பொழுது பல்வேறு கஷ்டமிருக்கிறது. இன்றைக்கு, அந்த நகரத்திலிருக்கும் பொது மக்களுக்கு ஏதேனும் தீங்கு ஏற்பட்டுவிடுமோ என்று சர்க்காருக்கு பயமாக இருக்கிறது. அது நாளுக்கு நாள் அதிகரித்து வந்துமிருக்கிறது. நகரசபை அங்கத்தினர்களைத் தேர்தலுக்குக்கூட உபயோகிக்க வேண்டிய அவசியமில்லை. பரம்பரையாக வியாபாரம் செய்கின்ற ஏகபோக பார்த்தியத்தை போன்று, மக்கள் தேர்தல் காலத்தில் பகிரங்கமாக தேர்தலிலீடு பட்டு காரியம் செய்கிறார்கள். அப்படி ஒரு நிர்வாகத்தை நாம் அனுமதித்துக்கொண்டே போனால் அது ஜனநாயக அமைப்புக்கே விரோதமானது என்று சொல்லவேண்டும். ஜனநாயக அமைப்பில் இந்த நாடு பூராவையும் இன்றைக்கு சர்க்கார் ஆட்சி செய்து கொண்டு வருகிறது. அதன் மத்தியில் இந்த நகரசபைகள் தனிபாக எங்களுக்கும் சர்க்காருக்கும் ஒன்றுமில்லை என்ற பாணியில் இயங்குகிறது என்பதை சர்க்கார் இது வரை அறிந்திருக்கிறது. 1920-ம் வருஷத்தில் ஏற்பட்ட District Municipalities Act ஐ, எப்படி நாம் ஏற்கெனவே கூட்டுறவுச் சங்க சட்டத்தை திருத்தி அமைத்தோமோ, அதே மாதிரி இதையும் திருத்தி அமைக்காவிட்டால் பல்வேறு கஷ்டங்கள் வந்துகொண்டே தானிருக்கும். எங்காவது ஒரு நகரசபை, நன்றாக, நியாயமாக பொதுமக்களுக்கு சௌகரியமாக இயங்குகிறதென்றவொரு நம்பிக்கை எந்த நகரசபையிலும் ஏற்பட்டதில்லை. இனி ஏற்படப் போவதுமில்லை. இன்றைக்கு எதிர்க்கட்சியினால் சலுகை இல்லை யென்றால், உடனே அவர்கள் எதிர்க்கட்சியிலிருப்பவர்களை மாற்ற வேண்டுமென்று தீர்மானம் கொண்டு வருகிறார்கள். அங்கு இருக்கும் கமிஷனர், ஹெல்த் ஆபீஸர், Engineering Department -ல் இருக்கும் Engineer போன்ற பல்வேறு ஆபீஸர்களைதான் மாநில ரீதியில் அரசாங்கம் மாற்றுகிறது. மற்றவர்களுயல்ல. மாற்றவும் முடியாது. ஆனால் அரசாங்கம் அப்படி மாற்ற வேண்டுமென்று, பொது மக்களால் கொடுக்கப்படும் கோரிக்கையை வைத்துத்தான் செய்ய முடியுமே தவிர நேரிடையாக ஒன்றும் செய்ய முடியாது. அவர்கள் கேட்கவேண்டும். அதன் பிறகு சர்க்கார் இஷ்டப்பட்டுச் செய்யலாம். இன்றைக்கு நகரசபை ஊழியரில் எவரேனும் ஒரு தவறு செய்தால் அதற்கென ஒரு resolution கொண்டுவந்து மாற்றவேண்டுமென ஒரு தீர்மானம் உடனடியாக சர்க்காருக்கு வந்து விடுகிறது. வந்த

31st August 1961] [Sri M. Ethirajalu]

வுடன் எதிர்க்கட்சியிலிருப்பவர்கள் 10 பேரைப் பிடித்து உடனே மாற்றக்கூடாதெனச் சொல்லுகிறார்கள். இப்படி இரண்டு பக்கமும் தீர்மானம். இதனால் ஒன்றும் இன்றையதினம் செய்ய முடியாமலிருக்கிறது. எங்கேயும் நல்ல நிலையில் இந்த நகரசபைகள் நடக்கப்போவதில்லை. ஆனால் அதை முன்னிட்டு நான் சொல்லவில்லை. இன்றைக்கு சர்க்கார் கட்சிக்கு அவர்கள் வந்து விட்டால், அவர்களுக்குக் கிடைக்கக்கூடிய சலுகை, வசதிகள் கிடைக்குமாறு அவர்கள் சார்பில் சொல்லிக்கொள்ள ஆசைப்படுகிறேன். சிலருக்கு நல்ல அதிகாரம் அதிகமாக இருக்கக்கூடிய நகரசபையில், இந்த உத்தியோகஸ்தர்கள் தெருத் தெருவாகச் சென்று ஓட்டு கேட்கிறார்கள். இம்மாதிரி நிலையில் தான் நகரசபைகள் இயங்குகின்றன. ஆகவே, நகரசபை ஊழியர்கள் சேவையை எப்படியாவது மாநில அரசாங்கத்திற்குக் கீழ் கொண்டு வரவேண்டும். அப்படிச் செய்கையில் பல பிரச்சனைகள் எழலாம். மாநில ரீதியாக மாற்றுவதா அல்லது ஜில்லா ரீதியாகவா என்று. இப்பொழுது நமது மாநிலத்தில் முதல்தர நிர்வாக சபைகள் பதினைந்து இருக்கின்றன. இரண்டாம் தர நகரசபை 13 இருக்கிறது. மூன்றாம் தரம் மற்றவைகள். இப்போது முதல்தர நகரசபையில் அவர்கள் எண்ணத்திற்குத் தகுந்தவாறு நடக்காமல் தவறு செய்தால், 3 வருஷத்திற்கு ஒரு முறை மாற்றவேண்டுமானால், முதல் தரத்துக்கு மாற்றலாம். இரண்டாம் தரத்தில் கஷ்டம் ஏற்பட்டால், 2-ம் தரத்திற்கு மாற்றலாம். அப்படியே மூன்றாம் தரமும். நகரசபைக்கு நகரசபை மாற்றுவதற்கு இடமில்லை. ஜில்லா அளவில் இரண்டாம் தரம், மூன்றாம் தரம் நகரசபைக்குக் கீழ் இருக்கிற லோயர் டிவிஷன் கிளார்க்குகளை மாற்றுவதற்கு ஜில்லாவுக்குள்ளேயே மாற்றலாம். இப்படி மாற்றினால்தான் நமக்கு நல்ல ஒரு ஆட்சியை ஏற்படுத்தி நடத்த முடியுமென்று நான் சொல்லிக்கொள்ளுகிறேன். இதிலே அவர்களுக்கு எந்தவிதமான சங்கடமும் இருக்க நேரிடாது. சர்க்காருக்குக் கூட நேரடியாக எந்தவித அதிகாரமும் நகரசபை ஆக்டில் இல்லை. அவர்களைக் கேட்டுச் செய்யவேண்டுமென்று இருப்பதால், நம் மாகாண அரசின் கீழே இதைக் கொண்டுவரவேண்டுமென்று கேட்டுக்கொள்ளுகிறேன். சென்ற மாதத்திலோ அல்லது இந்த மாதத்திலோ என்று நினைக்கிறேன், சிதம்பரத்தில் நடந்த தமிழ்நாடு நகரசபைத் தலைவர்கள் கூட்டத்தில் கூட ஒரு தீர்மானம் நிறைவேற்றி நகரசபை ஊழியர்களை அரசாங்கத்தின் கீழ் கொண்டுவரவேண்டுமென்று சொல்லப்பட்டிருக்கிறது. அந்தத் தீர்மானம் சர்க்காருக்கு வந்திருக்கிறதா என்குதுத் தெரியாது. பத்திரிகையில் பார்த்தேன். அதன்படி அவர்களே அதை ஒப்புக்கொண்டிருக்கிறார்கள். ஆகவே அவர்களை எப்படிகும் நாம் மாற்றியாக வேண்டும். அதோடு நகரசபையில் இருக்கக்கூடியவர்கள் தேர்தல் நேரங்களில் பொதுமக்களுக்கு எதிராகவும் வேலை செய்கிறார்கள் என்று நினைத்தால், அதாவது பொதுமக்கள் எழுதுவதற்கு சந்தர்ப்பம் ஏற்பட்டால், அவர்கள் மீது கடும் நடவடிக்கை எடுக்க வேண்டுமென்று கேட்டுக்கொள்ளுகிறேன். இப்போது இந்தக்

[Sri M. Ethirajalu]

[31st August 1961]

கார்ப்பரேஷன் கூட இன்றைக்குத் தேர்தலில் நேரிடையாக ஈடுபட்டிருக்கிறார்கள். தலையிட்டு வேலை செய்திருக்கிறார்கள். இப்போது கூட என்னிடம் அதற்கான ஆதாரம் நிறைய இருக்கிறது. அவர்கள் பகிரங்கமாகச் சொல்கிறார்கள். சிலர், நாங்கள் தேர்தலுக்கு ஓட்டு சேகரிக்கவும் செய்வோம் என்றுகூடச் சொல்கிறார்கள். இந்த நிலையைப் போக்குவதற்கு மட்டும் நான் இந்தத் தீர்மானத்தைக் கொண்டு வந்தேன் என்று நினைக்கவேண்டாம். இது மிகவும் முக்கியமானது. தேர்தல் மூலமாகச் சென்று அங்கு நகரசபை நடத்துகிறவர்களுக்கு என்ன அதிகாரம் இருக்கிறது என்று கேள்வி எழலாம். மற்றவைகளை அட்மினிஸ்ட்ரேஷன் முதலியவைகளை அவர்களே வைத்துக்கொள்ளட்டும். ஆனால் நாம் சர்க்கார் சிப்பந்திகள், சர்க்காருக்குக் கீழ் நாம் இருக்கிறோம்; சர்க்கார் என்ன ஆக்களை இடுகிறார்களோ அதன்படி நான் நடக்க வேண்டுமென்ற பொறுப்புணர்ச்சி வந்தாக வேண்டும். அவர்களுக்கு. அந்தப் பொறுப்புணர்ச்சி நகரசபை சிப்பந்திகளுக்குக் கிடையவே கிடையாது. எங்கோ பணத்தை வசூலிக்கிறார்கள். அவர்கள் பணத்தில் நாம் சம்பளம் வாங்குகிறோம். ஆகவே சர்க்காருக்கு பயப்படவேண்டிய அவசியமில்லை என்று அவர்கள் கருதுகிறார்கள். தமிழ்நாடு பூராவும் எடுத்துக்கொண்டால், அவர்களுடைய சம்பளம், அவர்களுக்குக் கொடுக்கவேண்டிய சலுகைகள், மற்றவையெல்லாம் நாமே எடுத்துக்கொள்ளும்படி வரலாம் என்று சர்க்கார் நினைக்கலாம். சம்பளக் கமிஷன்படி நாம் எந்த அதிகாரிகளுக்கு ஊதியம் குறைவாக இருக்கிறதோ அதை ரிபோர்ட்டிடி கொடுக்கவேண்டுமென்று ஒப்புக்கொள்ளுகிறோம். அவர்களுக்குக் கிராண்ட் கொடுக்கிறோம். இன்னும் எவ்வளவோ செய்கிறோம். அப்போது ஏன் ஊழியர்களை நாம் எடுத்துக்கொள்ளக்கூடாது? அப்போதுதான் நல்ல நிர்வாகம் நம் தமிழ்நாட்டில் பார்க்கமுடியும். இல்லாவிட்டால் சண்டை, சச்சரவு நகரசபை நடக்கும்போது போலீஸ் பாதுகாப்பு இவை எல்லாம் அவர்களால் ஏற்படத்தான் செய்யும். பகிரங்கமாகக் குற்றம் சுமத்துகிறேன் என்று நினைக்கவேண்டாம். சர்க்காருக்கு வந்திருக்கிற ரிபோர்ட்டிலிருந்து எடுத்துப் பார்த்தால், நிச்சயமாக அவர்களுடைய சர்வீஸ் அத்தனையும் இந்தத் தொல்லைகளையும் நீக்குவதற்கு, நல்ல நிர்வாகத்தை ஏற்படுத்துவதற்கு நகரங்களில் இருப்பவர்கள் சர்க்காரைக் குறை கூறுகிறார்கள். அவர்களைப்பற்றிக் குறை கூறுவது கிடையாது. ஒருவர்மீது தீர்மானம் போட்டு மாற்றவேண்டுமென்றால், ஊழியர்கள் வீடு வீடாகச் சென்று 'கான்வால்' செய்கிறார்கள். குறிப்பாகச் சொல்ல வேண்டுமென்றால், ஒரு கிளார்க்கு கூட்டத்தைக் கூட்டி அடித்திருக்கிறார்கள் ஒருவரை. யாருடைய தயவில், யாருடைய தைரியத்தில் அடித்திருக்கிறார்கள் என்று சொல்ல முடியாது. கடலூரில் இந்தச் சம்பவம் நடந்தது. அந்தக் கமிஷனர் எங்கள் முன்னிலையில் கண்ணீர் விட்டுவிட்டு மாற்றல் வாங்கிக்கொண்டு போய்விட்டார். இதையெல்லாம் சொன்னால், அந்தக் கமிஷனருக்குக்கூட நன்றாக இருக்காது. இருந்தாலும் சொல்லவேண்டியிருக்கிறது. இதையெல்லாம் நீக்குவதற்கு இதுபோன்ற

31st August 1961]

[Sri M. Ethirajalu]

செய்கைகளை அடியோடு தீர்த்துக்கட்டுவதற்கு நகரசபை ஊழியர்களை நமது மாநில அரசாங்க ஊழியர்களாக மாற்ற வேண்டும். அதனால் எவ்வளவு செலவானாலும் அதைப்பற்றிக் கவலை இல்லை என்ற நோக்கத்துடன் இப்போது எடுத்துக்கொள்ள வேண்டும். இல்லாவிட்டாலும்கூட இந்த உண்மையான, நேர்மையான கோரிக்கையை நிறைவேற்றியாக வேண்டுமென்று மக்கள் கூறத்தான் செய்வார்கள். தமிழ் நாட்டிலுள்ள நகரசபைத் தலைவர்கள் இந்தத் தீர்மானத்தை இப்போது சர்க்காருக்கு அனுப்பியிருப்பதாகப் பத்திரிகையில் பார்த்தேன். அப்படியிருக்க இதை எடுத்துக்கொள்ள வேண்டுமென்று கேட்டுக் கொண்டு நான் என்னுடைய தீர்மானத்தை நிறைவேற்றும்படி கேட்டுக்கொள்ளுகிறேன்.

SRI T. P. SRINIVASAVARADAN: Sir, we have just now heard the hon. Member Sri M. Ethirajalu pleading for the provincialisation of the municipal services. He made two points. One is that the clerks took an active part in politics and that during elections they aligned themselves with some party or other. The second point is that there is no feeling among the employees that they belong to the State or that they are the State employees but that they are the employees of the municipality. I should like to place before this House and also before Sri M. Ethirajalu other factors also for consideration. Very recently I think the District Boards were abolished, and we have transferred most of the powers to the panchayats. Whether it is for good or for bad, we do not know, but anyhow the cry has been all along that the people should exercise democratic powers and that, therefore, we should vest the panchayats with more powers. If we are going to take away the powers from the municipalities now, I think it is against the principles which we have adopted. The first thing the hon. Member says is that the employees should be provincialised. I do not know whether he seriously means that clerks and even peons should be provincialised. If this takes place, let us imagine for a moment what will happen. I know in the case of teachers in District Board Schools there is a lot of indiscipline. They defy sometimes the headmasters. Somehow they get themselves transferred to some other place. This will exactly happen if we provincialise the municipal clerks. They will not obey the Commissioner. They will not obey the Chairman. Then there is no need for any municipal Council at all. We have given the Commissioner a number of employees directly under the State Government.

(Deputy Chairman in the Chair.)

Further, it will become unwieldy for the State to control the clerks in all the municipalities, which run into many thousands. Will it be possible to have effective control over these clerks? Every day we will be getting petitions and applications for transfer. That will be the result. I do not know whether the hon.

3-40
p.m

[Sri T. P. Srinivasavaradan] [31st August 1961]

Member Sri M. Ethirajalu has realised the difficulties in the matter. If a peon, having a house in the municipal area, is transferred to another municipality, he will find difficulty in getting accommodation. Even officers find it extremely difficult to get accommodation on their transfer to other places. If we should transfer a peon or a clerk, who is getting a poor salary, to some other municipality, imagine the difficulties he will be put to in finding accommodation for himself. Of course officers in the top levels must be transferred once in three years or five years. But at the lower levels, only when there is some stability and the men are not transferred, they can do some work. If only they are kept in a particular place for a number of years, they can do some real work. But if we transfer them from place to place every two years or three years, there will be no interest in them. The person will only be marking time. He will be looking forward to transfer. This will result in inefficiency. Inefficiency will result if we provincialise the clerical cadre in the municipal services.

Another thing which I should like to bring before this House is this. As I said, if we accept what Sri Ethirajalu says, then there is no need for any municipal council at all. We have been saying all along that it is these municipal councils that give training to budding politicians, legislators, and so on. If the municipality is to be abolished, and it does not exercise any power, then where is the chance to have a second line of politicians or legislators? Considering all these things, I think the provincialisation of the municipal services is not a good thing so far as the clerks and peons are concerned. We can have provincialisation in the case of officers, for example, the Commissioners, Revenue Officers, Health Officers, and so on. If we provincialise the clerks, then we will have to provincialise the teachers also. They are also the servants of the municipality, and then they will be transferred from one municipality to another. Even now the teachers are transferred within the municipality from one school to another. Take, for instance, the transfer of a teacher from the Washermanpet Corporation School to Adyar. This teacher finds it extremely difficult to get accommodation in Adyar. If the teacher who gets a poor salary should be transferred from one municipality to another he will find it extremely difficult to get accommodation in the latter place. And if we are going to transfer teachers frequently, I think woe unto education. That will be the result. I cannot support this Resolution, because it is a sweeping one which wants the provincialisation of all cadres of service in the municipalities.

*** SRI A. K. THANGAVELU MUDALIAR :** 'தலைவர் அவர்களே, நகரசபை, கவுன்சிலுக்குச் சில அதிகாரங்கள் இருக்கின்றன; கமிஷனருக்குச் சில அதிகாரங்கள் இருக்கின்றன. இப்படி இரண்டுவிதமாகப் பிரிக்கப்பட்டிருக்கிறது. அதில் 'அப்பாயின்ட்மென்ட் கமிட்டி' என்று போட்டிருக்கிறார்கள். அதில் கவுன்சிலர்கள் பார்த்துத்தான் வேலை ஆட்களைத் தேர்ந்தெடுக்க

31st August 1961] [Sri A. K. Thangavelu Mudaliar]

கிறார்கள். ஐயா சொன்னமாதிரி இல்லை. ஆட்களுக்கு வேலை கொடுக்கிறார்கள் அவர்கள். வேலை கொடுத்தவனுக்கு நன்றிக்காக உதவி செய்யக்கூடாதா? இது எங்கும் இருக்கிறது. மனித சபாவம் அது. அதனால் அவர்களை மாற்றுவது என்று சொன்னால், அவர்களேதான் தங்களை மாற்ற சம்மதிக்கிறார்களே. அதிகமாக நகரசபையில் பிரமோஷனுக்கு வசதி இல்லை. ஆகையால், 'நாங்களே போகிறோம் பஞ்சாயத்து யூனியன் வேலைகளுக்கு எங்களை எடுத்துக் கொள்ளுங்கள்' என்று கேட்கிறார்கள். அவர்கள் முனிசிபாலிடியிலேயே இருந்து வேலை செய்ய சம்மதிக்கவில்லையே. இந்திய அரசாங்கத்தில் ஆட்களை எடுத்துக்கொள்வதாக வந்த போது இதிலிருந்த நல்ல ஆட்கள் எல்லாம் அங்கு போய் விட்டார்கள். இப்போது எல்லாம் கத்துக்குட்டிகள் தான் இருக்கின்றன. ஆகையால் சம்பளத்திற்கு ஆள் வேண்டுமென்று தேர்ந்தெடுப்பதற்கும் அவர்களைக் காப்பாற்றுவதற்கும் கவுன்சிலுக்கு அதிகாரம் இருக்கிறது. ஒரு பார்ட்டி கவுன்சிலில் இருந்தால், அதில் என்ன நஷ்டம்? அவர்களுக்கும் பாத்தியம் உண்டு. பிரிட்டிஷ் கவர்ன்மென்ட் வெளியே போகவேண்டுமென்று இந்த செக்ரடேரியட் கிளார்க்குகள் வேலை செய்யவில்லையா? அது இயற்கைதான். மேற்கண்ட வேலைக்குப் போவதற்கு அவர்கள் தயாராக இருக்கும்போது, 'அதை செய்துவிட்டான், இதை செய்துவிட்டான்' என்று சொன்னால் பின்னால் வருகிறவர்களும் அப்படித்தான் செய்வார்கள். ஆட்களை நடத்தும் விதத்தில் எல்லாம் இருக்கிறது. சர்க்கார் அவர்களுக்கு உயர்வு (பிரமோஷன்) கொடுக்கலாம். ஆனால் இந்தக் காரணத்திற்காகத்தான் அவர்களை ஒழித்துவிடவேண்டுமென்று சொல்வது பொருத்தமாகாது. சர்க்கார் அவர்களுக்கு உயர்வு கொடுத்து உதவும் வகையில் வேண்டியது செய்துகொடுப்பதாயிருந்தால், அவர்களை அனுப்ப நான் சம்மதிக்கிறேன்.

* THE HON. SRIMATHI LOURDHAMMAL SIMON : திருவாளர் எம். எத்திராஜலு கொண்டுவந்தத் தீர்மானத்தின்படி, நமது முனிசிபல் ஊழியர் மாநிலம் முழுவதும் ஒரு சர்வீஸ் ஏற்படுத்தப் படவேண்டும். இந்தத் தீர்மானம் அமுலுக்கு வரவேண்டுமானால், அதிகச் செலவு ஏற்படும். மேலும், அந்த முனிசிபல் சிப்பந்திகளுடைய லீவ், சம்பளம், பென்ஷன், பிராவிடெண்ட் பண்டு முதலியவற்றிற்காக முனிசிபாலிட்டிகள் வசூலிக்கவேண்டிய தொகையைச் சரிபார்க்கவும், கணக்கு சரியாக வைக்கவும், வருவாய், லீவ் கொடுத்தல் முதலியவற்றைக் கவனிக்கவும் நகரசபைக்குப் புறம்பாக ஒரு பிரத்தியேக ஸ்தாபனம் வேண்டும். இதுபோன்ற பிரச்சனை ஏற்கெனவே 1948 விழுப்புரம் முனிசிபாலிட்யில் கொண்டுவரப்பட்டு சர்க்காரால் ஆலோசிக்கப்பட்டது. மேலும், ஊழியர்கள் மீது கண்காணிப்பு இருந்து வரவேண்டுமென்பதற்காக அந்த ஆலோசனை கைவிடப்பட்டது. இதை அமுலுக்குக் கொண்டுவரும் பட்சத்தில் இதனால் பலவித கஷ்டங்கள் ஏற்படுமென்பதைத் தெரிவித்துக் கொள்ளுகிறேன். இதனால் முனிசிபல் சிப்பந்திகளின் குழந்தைகளின் படிப்பு பாதிக்கப்படும்.

[Srimathi Lourdhammal Simon] [31st August 1961]

மேலும் அவர்கள் ஒரு இடத்திலிருந்து மற்றொரு இடத்திற்கு மாற்றப்பட்டால், அவர்களின் குழந்தைகளின் படிப்புக்குத் தடை ஏற்படும். மற்றும் சிப்பந்திகள், தங்கள் வருமானத்திலிருந்து தாங்கள் வேலை செய்யுமிடத்திலும், குழந்தைகள் படிக்குமிடத்திலுமாக இரு குடும்பங்களை நடத்துவது கஷ்டம். மாணேஜர், கணக்கர் முதலியோரை மாற்றுவதால் நிர்வாகம் பாதிக்கப்படும். ஆயினும், தொடர்ச்சியாக நன்மை பயக்க வேண்டுமானால், தொடர்ந்து ஒரே இடத்தில் சிப்பந்திகளிருப்பது இன்றியமையாததாகும். குறைந்த பட்ச தகுதியுள்ளவர்கள் ரெவின்யூ இன்ஸ்பெக்டர் ஆகவும், குமாஸ்தாக்களாகவுமே இருக்க விரும்புகிறார்கள். அவர்களை அரசாங்க உத்தியோகஸ்தர்களாக்கி, சொந்த ஊரைவிட்டு மாற்ற வழிவகை செய்வது அவ்வளவாக விரும்பத்தக்கதல்ல. நான்காவதாக, முனிசிபல் சிப்பந்திகளைவரையும், மாநில முழுவதற்குமானவொரு சர்வீசை ஏற்படுத்தி, அரசாங்க நிர்வாகத்தின்கீழ் கொண்டுவந்தால், அவர்களை நிர்வகிப்பது அரசாங்க தலைமைக் காரியாலயத்திலும் மிகவும் அதிகமாக வேலையை வளர்த்துவதாகும். 1954-ல் முனிசிபாலிடியைச் சேர்ந்த மாணேஜர்கள், ரெவின்யூ அதிகாரிகள், கணக்கர்கள் முதலியோரை ஒரு அரசாங்க சார்பற்ற சர்வீசாக ஏற்படுத்த வேண்டுமென்று ஆலோசிக்கப்பட்டு, அந்த ஆலோசனை கைவிடப்பட்டது. 1955-ல் சில முனிசிபாலிடிகள் தங்கள் உயர்தர சிப்பந்திகளை 5 வருடங்களுக்கு ஒருமுறை ஒரு முனிசிபாலிடியிலிருந்து, மற்றொன்றுக்கு மாற்ற வேண்டுமென அரசாங்கத்தைக் கோரினார்கள். இந்தப் பிரச்சனை, முனிசிபல் சிப்பந்திகளுக்கும், சர்க்கார் சிப்பந்திகளுக்கும் சம்பள விகிதத்தில் ஏற்றத் தாழ்வு இருப்பதால், அமுலுக்குக் கொண்டுவருவது அவ்வளவு உகந்ததல்ல என்று கைவிடப்பட்டது. சட்டத்தில் முனிசிபல் சிப்பந்திகளை ஒரு முனிசிபாலிடியிலிருந்து மற்றொன்றுக்கு மாற்ற ஷரத்துக்களிருக்கின்றன. இந்த ஷரத்துக்களை உபயோகித்து சர்க்கார் கவனத்திற்குக் கொண்டுவரப்பட்ட சில முனிசிபல் சிப்பந்திகள் விஷயத்தில் காலாக்காலங்களில் தகுந்த நடவடிக்கைகள் எடுக்கப்பட்டுள்ளன. ஒரு முனிசிபல் ஸ்தாபனத்திலிருந்து சிப்பந்தியை இன்னொன்றிற்கு அனுப்புவதற்கு அடுத்த முனிசிபாலிடியிலிருப்பவர்கள், இவர்களை ஏற்றுக்கொள்ளத் தயாராக இருக்க வேண்டும். உடனடியாக மாற்றுவது இயலாத காரியமாகும். வெள்ளை அறிக்கையில் District Municipalities Act, 73-A, 77-A, தக்கபடி திருத்தியமைக்கப்பட வேண்டும். அப்படி செய்யப்பட்டால் மாவட்ட வாரியாகவும், மாநில வாரியர்களும் பிரித்து, பல சர்வீஸுகள் ஏற்படுத்தவும், உத்தியோக உயர்வும், அரசாங்க விதிமுறைப்படிச் செய்ய வழி இருக்கும். அப்படிச் செய்யப்பட்டால், சிப்பந்திகளைத் தேர்ந்தெடுப்பது போன்ற விஷயங்களை ஒரு தனி ஸ்தாபனத்தினிடத்தில் ஒப்படைக்கக்கூடும். சர்க்காரின் வெள்ளை அறிக்கையில் கண்டுள்ள பரந்த நோக்கங்களை மனதிற்கொண்டு என்ன முடிவேற்படுகிறதோ, அதன்படி இந்த விஷயத்தில் முடிவேற்படும். இதே சமயத்தில், தனிப்பட்டவர் பெயரால்

31st August 1961] [Srimathi Lourdhammal Simon]

நகரசபை ஊழியர்களில் அரசியல் கட்சி இயங்கிவருகிறதென்ற எண்ணம் திரு. எத்திராஜலுவுக்கு ஒரு பீதியைக் கொடுக்கிறது. இது தேவையில்லை. ஏனென்றால், ஒரு சில முனிசிபல் ஸ்தாபனங்களால் தனிக் கட்சிகள் இயங்குமென்ற எண்ணம் எதனால் ஏற்பட்டதென்று தெரியவில்லை. தேர்தலில் அங்கத்தினர்கள் பகிரங்க வேலைகள் செய்கிறார்கள் என்றால், அவற்றைப் பார்த்துக் கொண்டிருப்பது மக்கள் பிரதிநிதிக்கு சரி அல்ல. இவ்வாறு நிலைமை ஏற்படாமலிருக்க, செய்கையில் இவர் ஈடுபடுவது நலமாக இருக்கும். மிகவும் குறைந்த வருமானமுள்ளவர்களை, அங்கத்தினர் கூறியதைப்போல், இடம் மாற்றுவதால் அவர்களின் கஷ்டங்கள் அதிகமாகின்றன. மேலும் அங்கத்தினர் குறைந்த வருவாய் உள்ளவர்கள் நிலைமையைப்பற்றி நன்றாகக் கூறினர். அவ்விதமாக பொறுப்பு நமக்கு வேண்டும். உடனடியாக சிலர் சேருவதை provincialise செய்வதென்பது சாத்தியமில்லை. இதை நன்றாகச் சிந்தித்து அதன்படிதான் முடிவு எடுக்க முடியும். கடந்த 4 வருஷங்களில் சிதம்பரத்தில் நகர சபைத் தலைவர்கள் கூட்டம் ஏற்பட்டதாகத் தெரியவில்லை. எந்த நகர சபைத் தலைவர்கள் கூடினார்களென்பதையும் தெரியப்படுத்தினால் நலமாக இருக்கும். நான் முன் கூறிய காரணங்களினால் இந்த தீர்மானத்தை ஏற்றுக்கொள்ள முடியாத நிலை ஏற்படுகிறதென்பதைத் தெரிவித்துக் கொள்கிறேன்.

(Mr. Chairman in the Chair.)

SRI M. ETHIRAJALU : Sir, ...

MR. CHAIRMAN : The hon. Member will please not make a long speech.

SRI M. ETHIRAJALU : Only one word, Sir.

இப்போது அமைச்சர் அவர்கள் சொன்ன பதிலுக்கு நான் ஒன்றும் பதில் சொல்ல முன்வரவில்லை. ஒன்றும்பட்டும் சொல்வேன். நகரசபை ஊழியர்கள் சேவையை மாநில ரீதியாக மாற்ற வேண்டுமென்று சிதம்பரத்தில் தீர்மானம் நிறைவேற்றப்பட்டு, 10-8-1961 தேதிய “சுதேசமித்திரன்” பத்திரிகையில் பிரசுரிக்கப்பட்டிருக்கிறது. அவர்கள் சொன்ன பதிலுக்கு சர்க்கார் தரப்பிலே இருக்கிற நிலையில் நான் ஒன்றும் சொல்ல முடியாத காரணத்தால், நான் என்னுடைய தீர்மானத்தை வாபஸ் பெறுகிறேன்.

The Resolution, by leave, withdrawn.

(2) STATE CORPORATIONS.

SRI K. BALASUBRAMANYA AYYAR : Mr. Chairman, Sir, I move—

“ This Council recommends to the Government to constitute a Committee consisting of certain number of Members elected by each House of the Legislature from among themselves to study the working of the State Corporations and other Companies and undertakings in which the State has a substantial share and to advise the

[Sri K. Balasubramanya Ayyar]

[31st August 1961]

Government on matters relating thereto with a view to their efficient administration without interference in the day-to-day activities of the concerns ”.

SRI G. KRISHNAMOORTHY : I second the Resolution, Sir.

MR. CHAIRMAN : Resolution moved—

“ This Council recommends to the Government to constitute a Committee consisting of certain number of Members elected by each House of the Legislature from among themselves to study the working of the State Corporations and other Companies and undertakings in which the State has a substantial share and to advise the Government on matters relating thereto with a view to their efficient administration without interference in the day-to-day activities of the concerns.”

SRI. K. BALASUBRAMANYA AYYAR : Sir, as the plans proceed more and more State Corporations are being established and the Government also are taking substantial share in many commercial undertakings and also important industrial concerns. In fact, they have established the Madras Industrial Investment Corporation for that very purpose. In the Third Five-Year Plan the public sector will incur a larger share of the public expenditure. Under these circumstances, it is only fit and proper—where State moneys are given either as loans or as substantial shares in various concerns—the Legislature should be in touch with the expenditure and also see to the proper utilisation of these moneys. The State Electricity Board is one such. The Housing Board has been constituted. A sum of Rs. 2 lakhs has already been given and more and more money will be given to the Housing Board when they take up big undertakings. There is the Khadi Board—the State Khadi and Village Industries Board. Before that Board came in, it was a Government Department and a sum of Rs. 30 lakhs was provided last year as grant for the purposes of the Khadi Fund. The Government have invested (large sum) in the shares of the Madras Industrial Investment Corporation, Andhra Chemicals, and the State Co-operative Bank.

The total amount is Rs. 4,47,98,394. Also large loans are given by State Corporations. The Legislature also could take an interest in the administration of those funds generally without interference in the day-to-day activities of the concerns. The annual financial statement of the Electricity Board is placed before us. Similarly the Budget of the State Housing Board also will be placed before us, but it is only after the close of the year. We should be acquainted with the general policy in regard to items of expenditure and the way in which the Corporations are administered and how the funds are utilised. Therefore, I would strongly recommend to the Government this Resolution. Government have established large undertakings, and invested in shares. There are also guarantees, and it may be appropriate for the Legislature to acquaint themselves with the working of these bodies, and have general powers of advising the Government from time to time. To-day, there is an announcement in the papers that Parliament has decided to set up

31st August 1961] [Sri K. Balasubramanya Ayyar]

a fifteen member Joint Committee of both Houses of Parliament to exercise effective control—this Resolution of mine does not go so far as that 'effective control' and 'supervision over the public undertakings'—the Committee may be constituted after the next General Elections with 10 members from Lok Sabha and 5 members from Rajya Sabha. With a view to suggesting from time to time new ideas which they have got and also to make any criticisms as regards the working of these bodies, I would appeal to the Government to think of accepting my Resolution. The Public Accounts Committee and the Estimates Committee also examine the accounts of all undertakings, but that is after the event. In all these cases, it is better that the Legislature acquaints itself with the working of those bodies and with the details of expenditure and generally satisfies itself that all those items of expenditure are proper. That will be the role of this advisory body of our Legislature. Certain advisory bodies have been constituted under statutes like the Food Committee. Such committees have been established for the purpose of giving advice to the Government in various departments. So long as money is given out of the Consolidated Fund, there may be such bodies. For example, there is the Electricity Board. Large amounts are given to it. There is the Housing Board. Hereafter large amounts will have to be given to it also, when they undertake many housing projects. Therefore, in order to appreciate the working of such bodies, and in order to see that the money is properly utilised, it is desirable to have such a committee. This is a committee to be appointed for the purpose of acquainting the Members with the regular working of these bodies to which the Government have given loans or in which they have invested shares and various companies for which guarantees have been given for their proper working. It is only for this purpose that I move my Resolution.

4-00
p.m.

DR. A. LAKSHMANASWAMI MUDALIAR : Mr. Chairman, Sir, sometime ago I raised the same point and quoted from a letter that the late Speaker of the Lok Sabha had written. It referred to the urgent necessity of setting up such a committee as it was felt that neither the Estimates Committee nor the Public Accounts Committee had a power like this. From that time probably the State Government have set up many undertakings and they hope to have more of them. It is good that they are setting up these Corporations. At the same time, I must confess that I have an uneasy feeling that the Corporations once set up, unless they are in a position to explain their activities and the manner in which they are conducting themselves, would become not mere autonomous bodies but autocratic bodies. I am sorry I was not here the other day when the Electricity Board Budget was discussed and when several points ought to have been brought to the notice of this House in regard to the day-to-day working of the Electricity Board as well as the manner in which this autonomous body thinks itself too autonomous to look to any other advice. I am afraid this tendency will grow with these bodies and, as the hon. Member Sri Balasubramanya Ayyar has stated, so long as money is put into these

[Dr. A. Lakshmanaswami Mudaliar] [31st August 1961]

bodies from the Consolidated Fund, we have a right to expect that we shall have some measure of knowledge about the working of these bodies and that our own Members will be in a position to have some idea as to how they are working. I, therefore, feel that this Resolution has not been moved a day too soon and before many more of these State Corporations come into existence, it is necessary that the Government should consider the desirability of constituting a committee of the Legislature to study their working.

THE HON. SRI C. SUBRAMANIAM : Mr. Chairman, Sir, it has not been possible for me to understand the significance of this Resolution. Evidently, the idea of the hon. the Leader of the Opposition and also the Deputy Leader of the Opposition is that with reference to what is happening in Parliament, we should also take corresponding steps here. If only they look into the number of Corporations that we have here and also the Boards, I am sure that they will come to the conclusion that such a committee is not necessary. As far as Corporations are concerned, we have got only one Corporation, that is, the State Warehousing Corporation which has been formed under the Warehousing Corporation Act. That has begun to function from 4th December 1957 and it has got a very small activity. I do not think that a stage has arrived where matters have gone out of control. We have constituted the Electricity Board, the Housing Board and the Khadi Board. The very idea of constituting these Boards is that they should function as autonomous bodies to a certain extent so that they may not be weighed down by rules and procedures which are applicable to administrative departments of Government. They will have to be run as commercial Corporations or commercial undertakings. They should have a certain amount of autonomy in functioning. We must put proper persons there. That is the important thing. If we find that any person is not a proper person, we may remove him. One we appoint a person, we must trust him and allow him to continue. If he goes wrong, we will have to take action against him. Parliaments and Legislatures have a feeling that when we pass an Act saying that there should be statutory Corporations, they should be allowed to function in an autonomous manner. But unfortunately once a Corporation is formed, we always have the temptation to interfere in their working and to find out how they are working. Their working should be judged, particularly the working of commercial corporations should be judged not from what is happening from day-to-day and who has been appointed and who has been promoted. Commercial undertakings are for the purpose of producing results. Therefore, we have to review their working on the basis of the results produced at the end of the year. If they have gone wrong in the matter of producing results or if we find that even though results have been produced, there has been gross discrimination or patronage with regard to the administration, then the only thing is that we should remove the concerned persons and put in proper persons. But once a committee

31st August 1961]

[Sri C. Subramaniam]

is set up, the tendency for it is to pry into the various activities, whether a lower division clerk should have been promoted as upper division clerk and whether an upper division clerk should have been given the chance to act as Superintendent. Unfortunately, that will be the tendency of these committees once we appoint them. Therefore, I would respectfully submit, with reference to these few Boards and one Corporation, we have got the Estimates Committee, and we can go into their working. This Committee makes reports and we can consider them. Even during the Budget discussion it is open to us to consider the matter and lay down broad policies for their guidance. Therefore, there is absolutely no necessity at this stage to appoint a committee as far as these few activities are concerned.

Then, mention was made about the other companies registered under the Indian Companies Act, in which we had taken shares. We are only ordinary shareholders there. If our policy is that we should not contribute to the shares of these companies, that is quite a different thing. But when we take a decision as a policy decision for the purpose of promoting and encouraging these companies, we go there not with a superior authority than any other ordinary shareholder. Government are a shareholder and Government have got only as much right as any other ordinary shareholder has got. If we have got a Director, he has the right to function in it. But as a shareholder, Government do not have the right to go and ask for the scrutiny of the accounts or to look into the various aspects of the company administration. It will be beyond the scope of the rights and privileges of any shareholder. If we have a Director on the board, then we can direct him to submit a report and we can look into it.

4-
p.m.

With reference to co-operative organisations, they are all registered under the Registration Act. They are entitled to function within the framework of the Constitution as a Corporate body and certainly even though there may be the Legislature, unless we change the law, it is not open to us to go and advise them or to look into the working of those organizations. There is a separate organization and set up for these bodies and they have to function on those lines. Certainly we can discuss their working, whether the existing pattern or set up should be changed or not and all that. But having set up these societies, to constitute a Committee to look into their working and give them advice as to what action should be taken—sometimes penal action may have to be taken—is not the proper way of doing it.

Even with reference to the big corporations which are set up in the public sector we will have to get over the feeling or temptation that every thing is going wrong, that we are not able to look into their working and that we are not aware of so many things. I submit there is such a feeling in the Parliament also. Unless a certain amount of autonomy is given to them and they are allowed to function with a free hand, subject of course, to action being taken later on if anything is going wrong, they cannot

[Sri C. Subramaniam] [31st August 1961]

prove a success as you want them to be. We cannot bring these industrial projects and commercial corporations under the rules and regulations of Government. I would humbly beg to submit that if today proper action is not taken in many cases in these corporations, it is because of the fear of parliamentary questions. Some disgruntled officer gives information to a Member of Parliament and immediately a question is put in Parliament, the Member taking the information as absolute truth. Thereafter the Manager of the Corporation who has to take the day to day decisions and who has got to work the institution becomes funky. He is unable to take the decisions. He therefore, passes on the responsibility to somebody else. And naturally when the responsibility has got to be passed on to somebody else, he has got to be a responsible person. Therefore it is passed on to the Minister and ultimately we find fault with the corporation. If we do not want any public sector concerns to function, let us not have them. But if you want to have them then you must allow them to function with a free hand. If you are suspicious about them let us not have them at all.

Therefore, Sir, I submit that even though these corporations are Government concerns, if they are to function successfully as commercial corporations and industrial projects, it is better that the legislature does not lay its hand in their working but allows them to function freely. If anything goes wrong it would be possible for us to take action. That is my point of view having known the affairs and the functioning of these public corporations. Today unfortunately these public corporations are treated as departments of the Government, coming under one department or another. Therefore the Minister has got to take the responsibility. Once questions are put, immediately they say we are responsible and therefore ultimately everything should be referred to us and decisions taken only after reference to us. If we adopt this attitude no corporation could be run successfully.

Sir, I had the privilege of discussing this question of administration and functioning of public corporations with important people when I was in some foreign countries. The one aspect which was stressed everywhere was this. Once you from a corporation it is just like any other corporation. Simply because it has been constituted by the Government it cannot become a department of the Government. Once it becomes a department of Government it cannot function successfully and efficiently. The temptation of the legislature to pry into everything and find out what is happening with reference to the way in which it is functioning, with reference to each decision taken by it stands in the way of the efficient functioning of the corporation, stands in the way of persons shouldering the responsibilities for their decisions, stands in the way of the corporations functioning as commercial and industrial projects. Therefore, I would submit with all deference to the hon. Members who spoke in favour of the Resolution that we are not justified in constituting a committee to go into all these things.

31st August 1961] [Sri C. Subramaniam]

Particularly as far as companies registered under the Indian Companies Act are concerned even this Legislature does not have the power to order the corporations to submit reports to the scrutiny of the committee appointed by the Legislature.

Considering all this, I would request the hon. Member to withdraw the Resolution. With reference to these Boards and the Corporations if the hon. Member thinks that some check is necessary, we have the estimates committee, we have the public accounts committee. It is always open to these committees to look into not only what has happened but also what is happening. I do not think we should create a fifth wheel to the coach.

MR. CHAIRMAN : Is the hon. Member withdrawing the Resolution?

SRI K. BALASUBRAMANIA AYYAR : Even if I press, it will not be passed. Therefore, I am withdrawing (Laughter).

The Resolution was, by leave, withdrawn.

(3) FISHERMEN IN THE STATE.

VIDWAN T. MUTHUKANNAPPAN : தலைவர் அவர்களே, “இம்மாநிலத்திலுள்ள மீனவர்களின் எண்ணிக்கை மாவட்ட வாரியாக ஆராயவும், அவர்களின் பொருளாதார, சமுதாய, கல்வி பிற்போக்கு நிலையையும் அவர்களைப் பாதிக்கும் பிரச்சனைகளையும், தடைகளையும் ஆராயும் சர்வே ஒன்றை மேற்கொள்ளவும், மீனவர் சமுதாயத்தைப் பொருளாதாரம், கல்வி, சமூகநிலை ஆகியவற்றில் உயர்த்தும் அபிவிருத்தி வேலை சம்பந்தமான சிபாரிசுகள் கொண்ட அறிக்கை ஒன்றை தயாரிக்கவும் அதிகாரிகள், அதிகார சார்பற்ற வர்கள், மீனவர் சமுதாயப் பிரதிநிதிகள் அடங்கிய குழு ஒன்றை நிறுவ இம்மன்றம் அரசினருக்குச் சிபாரிசு செய்கிறது” என்ற தீர்மானத்தை நான் முன்மொழிகிறேன்.

SRI M. ETHIRAJALU : I second the resolution, Sir.

MR. CHAIRMAN : Resolution moved—

“This Council recommends to the Government to constitute a committee of officials, non-officials and representatives of the fishermen community to investigate and conduct a survey of the dispersal of the fishermen in the State, district-wise, their backwardness socially, educationally and economically and the peculiar problems and disabilities which confront them and to make a report thereon together with recommendations for the amelioration and advancement of the fishermen community socially, economically and educationally”.

VIDWAN T. MUTHUKANNAPPAN : தலைவர் அவர்களே, மீனவர் சமுதாயம் கல்வியிலும், பொருளாதாரத்திலும், நாகரீகத்திலும் மிகமிகப் பிற்பட்டுக் கிடக்கிற ஒரு சமுதாயம் என்பது அனைவருக்கும் தெரியவேண்டும். பாரதியார் சொன்னாற்போல, இன்றைய நிலையிலே, தாழ்வுற்று, வறுமை மிஞ்சி, பாமரராய், காடர்

[Vidwan T. Muthukannappan]

[31st August 1961]

களாய் வாழ்கிறார்கள், மீனவ மக்கள். மீன் துறை இருக்கிறது. உள்துறை அமைச்சர் கனம் திரு. பக்தவத்சலம் அவர்கள் இந்தத் துறையின் பொறுப்பை மேற்கொண்டு இருந்தபோதுதான், உண்மையாகவே, இந்த மீன் துறையை ஒழுங்குபடுத்திச் சீர்படுத்தி அது வளர்வதற்கு அடிக்கல் நாட்டினார்கள் என்று சொல்லலாம். அதற்குப் பின்னால் நான்கைந்து ஆண்டுகளாக அம்மையார் அவர்கள் அப்பொறுப்பை மேற்கொண்டார்கள். அதன் பிறகு தான் உண்மையான கட்டிடம் எழுந்திருக்கிறது. கட்டிடம் எழுந்துவிட்டது. ஆனால் நான் இந்தத் தீர்மானத்தில் சொல்வது எல்லாம் அந்தக் கட்டிடத்திற்கு 'சிமிண்டு' பூசி வண்ணம் தீட்டி அழகுபடுத்தி ஒழுங்குபடுத்தி கவர்ச்சிகரமான கட்டிடமாக . . .

THE HON. SRI C. SUBRAMANIAM :

உள்ளே இருக்கிற

குற்றங்குறைகள் தெரியாமல் . . .

VIDWAN T. MUTHUKANNAPPAN :

குற்றங்குறைகள் இருந்தால் அவையும் இல்லாதவாறு நல்ல கட்டிடமாக அமைக்க அவர்கள் ஏற்பாடு செய்யவேண்டுமென்ற முறையில்தான் இத் தீர்மானம் அமைந்திருக்கிறது. அதைச் செய்வதில் அமைச்சர் அவர்கள் நிறைந்தவர்கள், வல்லவர்கள் என்று சொல்ல ஆசைப்படுகிறேன். உண்மையிலேயே நம்முடைய அரசாங்கம் மீனவ சமுதாயத்திற்கு எவ்வளவோ முறையில் உதவி வருகிறது. சிறந்த முறையில் உதவி வருகிறது. ஆயிரக்கணக்காக, லட்சக்கணக்காக பொருள் உதவி செய்து இந்தச் சமூகத்தை உயர்த்த முற்பட்டிருக்கிறது. ஆனால் இங்கே நான் வற்புறுத்திச் சொல்வதெல்லாம் கல்வியிலும், இந்தச் சமுதாயம் இன்னும் மிகமிகப் பிற்பட்டுக் கீழான நிலையில் இருக்கிறது என்பது. இந்தச் சமுதாயத்தில் இரண்டு வகைப் பிரிவுகள் உள்ளன. அதாவது கிறிஸ்துவ சமயத்தைச் சேர்ந்த மீனவர்கள், இந்த மதத்தைச் சேர்ந்த மீனவர்கள் என்று. கிறிஸ்துவ சமயச் சங்கத்தவர்களை நான் தாழ்மையுடன் வணங்குவேன். அவர்களுடைய முயற்சி இல்லையானால் ஒரு சில மாவட்டங்களில்கூட இன்னும் இப்போது இருப்பதுபோன்று சற்று உயர்ந்த நிலையில் இந்த இனம் இருந்திருக்க முடியாது. சில சமயம் நான் நினைப்பதுண்டு எல்லாரும் கிறிஸ்தவர்களாக மாறி இருக்கக் கூடாதா என்று. நான் சரியான இந்து சமயத்தைச் சேர்ந்தவன். இருந்தாலும் மனம் நொந்து கூறுகிறேன். நாகர்கோவில், கன்னியாகுமரி, திருநெல்வேலி, இங்கெல்லாம் உள்ள மீனவர்கள் உயர்ந்த நிலையில் இருக்கக் காரணம் அவர்கள் கிறிஸ்துவ சமயத்தைத் தழுவிவதுதான். ஆனால் ஏனைய மாவட்டங்களில் இருக்கிற இந்த மீனவ மக்கள் மிகவும் கீழ்ப்பட்ட நிலையில் இருக்கிறார்கள்.

ஹரிஜன சகோதரர்கள் உயருவதற்கு அரசாங்கம் எத்தனையோ நடவடிக்கைகளை எடுத்துக்கொள்கிறது அவசியம் தான். பஞ்சமர்கள் என்று கூறி அந்தச் சமூகத்திற்குச் சில வஞ்சகர்கள் செய்துவந்த கொடுமைகளுக்கெல்லாம் பரிகாரமாக இப்போது அவர்களுக்கு உதவி செய்து வருகிறார்கள். அத்தகைய சலுகைகளை மீனவ சமூகத்திற்கும் கொடுக்கவேண்டும். அப்போதுதான் இது முன்னுக்கு வரமுடியும். கல்வி அமைச்சர் அவர்கள் சில நேரத்தில் சொல்வார்கள் "தாழ்ந்த சமுதாய"

31st August 1961] [Vidwan T. Muthukannappan]

யத்தை உயர்த்த வேண்டுமென்று கூறும்போது, நீங்களே இன்னும் தாழ்ந்த சமுதாயமாகக் கருதச் சொல்கிறீர்களே” என்று அப்படி வார்த்தையளவில் சொல்லிக்கொண்டு போனால் முன்னுக்கு வந்துவிட முடியாது. கல்வியிலே ஹரிஜன மக்களுக்கு இருக்கிற சலுகையை மீனவ மக்களுக்கும் கொடுக்க வேண்டும். எஸ்.எஸ்.எல்.ஸி. படித்தவர்கள் இந்தச் சமூகத்தில் எத்தனை பேர்கள் இருக்கிறார்கள்? பட்டம் பெற்றவர்கள் 20, 30 பேர்தான் இருப்பார்கள். (வக்கீல்கள்) வழக்கறிஞர்கள் இரண்டு மூன்று பேர்தான் இருக்கும். டாக்டர்கள், இன்ஜினியர்கள் இரண்டொருவர் என்று இருப்பார். இதைக் கணக்காவது எடுத்திருக்கிறார்களா? கணக்குச் சரியாக எடுப்பதற்குக்கூட அவர்களுக்குத் திக்கு கிடையாது. ஜாதிவாரியாகக் கணக்கு எடுப்பதும் இப்போது போய்விட்டது. அரசாங்கம் வெளியிட்ட அறிக்கை ஒன்று சமீபத்தில் வெளி வந்திருக்கிறது. நாடு முழுவதும் மீன்பிடி தொழிலாளர்கள் 750,000 பேர் என்று சொல்கிறார்கள். இந்தியா முழுவும் 7-1/2 லட்சம் என்று சொல்கிறார்கள். எஸ்டிமேட் கமிட்டியிலிருந்து ஒரு ரிபோர்ட் வந்திருக்கிறது. அதில் 2.45 லட்சம் என்று குறிப்பிடப்பட்டிருக்கிறது. நான் சொல்கிறேன் கிட்டத்தட்ட 8 லட்சத்திற்கு மேல் இருப்பார்கள். இன்னும் சிலர் சொல்லுகிறார்கள் “50 லட்சம் இருக்கலாம்” என்று. நான் இங்கு குறிப்பிடுவது எல்லாம் அதைக்கூட அரசாங்கம் சரியாகக் கணக்கெடுத்தது கிடையாது என்பதுதான். எத்தனை மீனவர்கள் தமிழ்நாட்டிலே இருக்கிறார்கள் என்று சொல்ல முடியவில்லை. இந்தத் தீர்மானத்தில் அது வற்புறுத்தப் படுகிறது. எட்டு அல்லது பத்து லட்சம் என்று வைத்துக் கொள்வோம். அரசாங்கம் சொல்கிறபடி, 4-1/2 லட்சம் மீனவர்கள் என்றே வைத்துக் கொள்வோம். எஸ்.எஸ்.எல்.ஸி. வரை படித்தவர்கள் இருக்கிறார்கள். பதினைந்து, இருபது பட்டதாரிகள்தான் இருக்கிறார்கள். இரண்டு மூன்று வக்கீல்கள் தான் இருக்கிறார்கள். டாக்டர், இன்ஜினியர் என்றால் இரண்டு ஒருவர்தான். உண்மையில் மீனவர் சமூகத்தில் இது முன்னேற்றமா என்று கேட்கிறேன். தொழில் வகையில் சிறந்த பணியை நமது அரசாங்கம் செய்து வருகிறது. லட்சக்கணக்கில் மீன்பிடி தொழிலுக்குச் செலவு செய்து விருத்தி செய்துவருகிறது. இதை மறுக்கவில்லை. ஆனால் கல்விதான் மிகவும் பூங்கியம். ஒரு சமுதாயம் வளர்வதற்கு கல்வியில் போதுமான அளவு முன்னேற்றமில்லை. இப்போது ‘ஸ்காலர்ஷிப்’ கொடுக்கிறார்கள். மத்திய அரசாங்கம் கொடுக்கிற சம்பள உதவிப் பணம் இந்தச் சமூகத்திற்குக் கிடைப்பது இல்லை. அதிகப்படியாக 70 சதவிகிதம் மதிப்பெண் வாங்கியிருந்தால்தான் சென்ட்ரல் கவர்ன்மென்ட். ‘ஸ்காலர்ஷிப்’ கொடுப்பதாகக் கூறுகிறார்கள். இந்தச் சமூகம் கல்வி நிலையில் அடிமட்டத்தில் இருக்கும்போது, எப்படி அதை எட்ட முடியும்? பரம்பரையாகப் படித்து வந்திருந்தால், 70 மட்டும்ல்ல, 80 மதிப்பெண்கூட வாங்கிவிடுவார்கள். உண்மையிலேயே மிகக் கூர்மையான அறிவு படைத்தவர்கள் மீனவ சமூகத்தார். காற்றின் போக்கைக் கொண்டு, மேகத்தின் ஓட்டத்தைக் கொண்டு வானிலையை அறிகிறார்கள். தண்ணீர் ஆழத்தை நுணுக்கமாகக் கண்டு விடுகிறார்கள். அந்த நுணுக்க அறிவு அவர்களிடம்

4-20
p.m.

[Vidwan T. Muthukannappan] [31st August 1961]

அதிகம். இப்படிச் காற்று அடித்தால் இந்த நீர் ஓட்டம் இப்படிப் போகும், இப்படிப் போனால் இங்கு மீன் கிடைக்குமென்று அவ்வளவு துட்பமாக ஆராய்ந்து அவர்கள் கூறுவார்கள். கல்விக்கு மட்டும் வாய்ப்புக் கொடுத்தால், மற்ற சமூகத்தையிட முன்னணிக்கு வரக்கூடிய அறிவு அவர்களுக்கு உண்டு. 'செண்ட்ரல் கவர்ன்மெண்டு ஸ்காலர்ஷிப்' அவர்களுக்குக் கொடுப்பதில்லை. சென்ற ஆண்டிலே சில பேர்களைக் கல்லூரியில், மெடிகல் காலேஜில் டாக்டர் பயிற்சிக்காக நான் சேர்க்கச் செய்தேன். அவர்கள் 'ஹாஸ்ட்'-லில் தங்கினால், மாதத்தில் 150 ரூபாய் வேண்டும். ஆனால் அவர்களுக்குச் 'செண்ட்ரல் கவர்ன்மெண்ட் ஸ்காலர்ஷிப்' வந்தால் அது சரியாயிருக்கும். ஆனால் அவர்கள் 70 சதவிகிதம் மதிப்பெண் வாங்கவேண்டுமே. அதனால் அவர்களுக்கு அந்த வாய்ப்பு கிடைக்காமல் போகிறது. அவர்கள் தாய் தந்தையர்கள் படித்தவர்களா, அவர்களுக்கு நூல்நிலைய வசதி இருக்கிறதா? அதற்கேற்ற சுற்றுச் சூழ்நிலை இருக்கிறதா? இப்படிப்பட்ட முரடான சூழ்நிலையில் இருந்துகொண்டும் இவ்வளவு மார்க்கு வாங்குகிறார்கள். 'ஸ்டேட் கவர்ன்மெண்ட் ஸ்காலர்ஷிப்' மட்டும் சிலருக்குக் கிடைக்கிறது மாதம் ரூ. 50. ஆனால் அவர்கள் கட்டவேண்டியது மாதம் ரூ. 150. இதைக் கொண்டு அவர்கள் முழுப்படிப்பையும் முடித்துக்கொண்டு படித்து முன்னுக்கு வரவேண்டும். எப்படி முடியும்?

மீன் இலாகா இருக்கிறது. அதில் இந்த 7 அல்லது 8 லட்சம் மீனவர்களில் ஒரு கெஜட் பதிவுள்ள உத்தியோகஸ்தர்கூட இல்லை? காரணம் கல்வியிலே அவர்களுக்குப் போதுமான கவனம் செலுத்தப்படவில்லை. இப்போது பாருங்கள் சென்னை மாநகரம் இருக்கிறது. கல்வியிலே, நாகரீகத்திலே, அழகிலே சிறந்தது சென்னை. அந்தச் சென்னை ரோடுகளில் கோவணண்டிகளாகத் திரிகிற மக்களை நீங்கள் பார்ப்பீர்களானால், அவர்கள் நிச்சயமாக மீனவர்களாகத்தான் இருக்கவேண்டும். பெண்களை எல்லாம் கண்ணேபோல் போற்றுகிறார்கள் பொதுவாக எல்லாச் சமூகத்திலும். ஆனால், என்னுடைய மீனவ சமூகத்தில் தாழ்வற்று இழிவான நிலையில் மோசமான அவலக் கோலத்தில் பெண்கள் வாழ்கிறார்கள். வீதிகளிலே பாருங்கள், தலையிலே மீன் கூடையை வைத்துக்கொண்டு நீர் ஒழுக ஒழுகப் பரிதாபமாக ஓடுகிறார்கள். நாகரீகம், கல்வி, அழகு நிறைந்த சென்னையிலே இந்த கோரக் காட்சியைப் இன்றும் பார்க்கலாம். ஏன் இந்த நிலை? நாகரீகம், கல்வி போதவில்லை. இந்த நிலைமை மாறவேண்டும். எல்லாச் சமூகமும் சமநிலை பெறவேண்டும். அப்போதுதான் இந்த நாடு முன்னேற முடியும். இல்லையென்றால், இந்த ஏற்றத் தாழ்வு நிலைத் திருக்குமானால், முன்னேறும் என்று சொல்ல முடியாது. மேலும் பள்ளிக்கூடத்துப் படிப்பை எடுத்துக்கொண்டால், குழந்தைகளுக்கு எல்லாம் பகல் உணவு போடுகிறார்கள். . . .

MR. CHAIRMAN : The hon. Member's time is up.

VIDWAN T. MUTHUKANNAPPAN : I will finish my speech in five minutes, Sir.

31st August 1961] [Vidwan T. Muthukannappan]

குப்பத்திலிருக்கின்ற மீனவர்கள் வாழும் பகுதியிலிருக்கும் பள்ளிகளில் 4 ந.பை அந்த குப்பத்திலிருக்கின்ற மக்கள் கொடுக்க வேண்டும். 6 ந.பை. அரசாங்கம் கொடுக்கிறது. ஒரு மீனவனின் சராசரி வருமானம் 12 அணை முதல் ஒரு ரூபாய் வரைதான். 6 ந.பை. ஒவ்வொரு குழந்தைக்கும் அந்த ஏழை மீனவர் எப்படிக்கொடுக்க முடியும்? கொடுக்காவிட்டால், பள்ளியில் பகல் உணவு கிடையாது. மீன் துறையிலிருந்து இந்த 4 ந.பை. ஏற்பாடு செய்வாரென்று நினைத்தோம். குழந்தைகளைப் பாருங்கள் மோசமான நிலையில் தலையில் கூட எண்ணெய் இல்லாமல் அரை நிர்வாணமாகப் பெண் குழந்தைகளிருப்பதைப் பார்க்க கண்ராவியாக இருக்கிறது. ஹரிஜனக் குழந்தைகளுக்கு இரண்டு அல்லது மூன்று ஜதை உடுப்புகள் வழங்குகிறார்கள். அப்படி இந்தக் குழந்தைகட்கும் வழங்கினால்தான், இவர்கள் முன்னுக்கு வரமுடியும். கல்வி வளரும், சமூகமும் வளரும். புத்தகத்தை இனமாக வாங்கிக் கொடுக்கிறார்கள் ஹரிஜனங்களுக்கு. இந்தச் சலுகை மீனவருக்குக் கிடையாது. வருகின்ற வருமானத்தில் அந்தக் குழந்தைகட்கு புத்தகம், உடை வாங்கிக் கொடுக்க ஏழை மீனவனால் முடியாது. உண்மையில் எனக்கு ஒரு விதத்தில் திருப்தி. பிற்போக்காயிருந்த ஹரிஜன சகோதரர்கள் ஒரு சில ஆண்டுகளில் முன்னுக்கு வரப்போகிறார்கள். அதற்குப் பிறகு பின்னாலே ஒரு புதிய ஹரிஜன வர்க்கம் உண்டாகப் போகிறது, அதுதான் மீனவ வர்க்கம். வளர்ந்து வரும் தமிழகத்தில் கீழான நிலையில் கிடந்து உழலும் மீனவ மக்களுக்கு முன்னேற்றமளிக்கும் ஆலோசனை கூற ஒரு கமிட்டி ஆரம்பிக்க வேண்டும். அது முக்கியமான ஊர்களுக்குச் சென்று, அவர்கள் வாழ்க்கை நிலை, பழக்க வழக்கங்கள், கல்வித்தரம் இவற்றை ஆராய்ந்து அரசாங்கத்துக்குத் தக்க சிபார்சு செய்யலாம். அப்பொழுது நான் சொல்லுவது 100-க்கு 100 உண்மையென்று நீங்கள் திட்டவட்டமாக அறிந்து கொள்வீர்கள். திரு. டி. பி. சீனிவாசவரதன் இருக்கிறார்கள், அவர்கள் உண்மையை அறிந்திருப்பார்களென எண்ணுகிறேன். (ஒரு கணம் அங்கத்தினர்: அவர் அமைதியாக இருக்கிறார்.) அமைதியாக இருந்தால் ஒத்துக் கொள்கிறார் என்று பொருள். நாங்கள் வேண்டிக் கொள்வதெல்லாம் கமிட்டியை அமையுங்கள், அந்தக் கமிட்டி ஆராயட்டும் என்பதுதான். அம்மையார் அவர்கள் 'இந்தக் கமிட்டிக்கு என்ன வேலை இருக்கிறது? ஏற்கெனவே ஒன்று இல்லையா? ஆலோசனைக் குழுவென்று ஒன்று இருக்கிறதே? என்று கேட்கலாம். நான் சொல்லுகிறேன், இந்தக் கமிட்டியாவது போய் இந்த ஆராய்ச்சி செய்யட்டும். இந்தத் தீர்மானத்தை வாபஸ் வாங்கிக்கொள்ளத் தயார். இந்தத் தீர்மானத்தின் நோக்கம், அரசாங்கம் இச்சமூகத்தின் ருறைபாடுகளைச் சீர்தூக்கிப் பார்க்க இந்தக் கமிட்டியையாவது, அல்லது மீன்துறை ஆலோசனைக் குழுவினர் சிலரைக் கொண்டு ஒரு பொறுக்குக் கமிட்டியையாவது அமைக்க உத்திரவிட வேண்டுமென்பதே. இதற்கு அமைச்சர் அம்மையார் இணங்குவார் என எண்ணி இத்துடன் முடித்துக் கொள்ளுகிறேன்.

4 30
p.m.

THE HON. SRIMATHI LOURDHAMMAL SIMON : மீனவர்கள் நிலையை பாதுகாக்கவும், அதற்கு ஆலோசனை கூறவும்

[Srimathi Lourdhammal Simon] [13th August 1961]

அரசாங்க அதிகாரிகள் பொதுஜனப் பிரதிநிதிகள் கொண்ட குழு ஒன்றை அமைக்க வேண்டுமென்று தீர்மானம் மேலும் கேட்டுக் கொண்டிருக்கிறது. அதுமட்டுமின்றி இப்பொழுதுள்ள மீனவர்கள் பிரச்சனை, பிற்போக்கான நிலைமை, இவர்களுடைய பரிதாபமான நிலையையும் எடுத்துத்தான் கூறினர் கனம் அங்கத்தினர். இம் மாநிலத்திலும் தமிழ்நாட்டு மீனவர் ஆலோசனைக் குழு ஒன்று இருக்கிறது. இந்தக் குழுவில் எட்டு பேர் அரசாங்க அதிகாரிகள், பன்னிரண்டு பேர் பொதுஜனப் பிரதிநிதிகள். இந்தத் தீர்மானத்தைக் கொண்டுவந்த கனம் அங்கத்தினர் வித்வான் முத்துக்கண்ணப்பனவர்களும் இந்தக் குழுவில் ஒரு அங்கத்தினர். இவர்கள் பல்வேறு துறையிலும், மீன் துறையிலும் அனுபவம் கொண்டவர்கள். இந்தத் தீர்மானம் எந்த நோக்கத்தை வலியுறுத்திக்கொண்டு வரப்பட்டதோ, அதே நோக்கத்தை அடிப்படையாகக்கொண்டு இந்தக் குழு இயங்கி வருகிறது. பொதுவாக ஆறு மாதத்திற்கு ஒரு முறை கூடும். வேறு சந்தர்ப்பங்களில் அத்யாவசியமானால் கூடலாம். மீனவர்கள் கூட்டுறவுச் சங்கங்கள் அமைத்தல், பள்ளிக் கூடங்கள் கட்டுதல், அவர்களுக்கு வேண்டிய சமூகப் பொருளாதார வசதிகள் ஏற்படுத்தித் தருதல், மீனவத்துறை எடுத்துச் செய்கிற ஆராய்ச்சியின் பயனை அடிப்படையாகக் கொண்டு மேலும் இந்தத் தொழிலை உயர்த்துதல், மீன் பிடிப்புத் தொழில் வளர் அவர்களுக்கு வேண்டிய நிலமளித்தல், மார்கட் வசதியை அபிவிருத்தி செய்தல் இதுபோன்ற விஷயங்கள் இந்தக் குழு ஆராய்ந்து அந்த அடிப்படையில் கொண்டுவரப்பட்ட தீர்மானங்களை அரசாங்கத்திற்கு தந்து ஆலோசனை கூறுகிறது. இவைகளை அரசாங்கமும் கவனத்துடனாராய்ந்து, அவைகளை எவ்வளவு தூரம் செயல் முறையில் அமுலாக்க முடியுமோ, அவ்வளவு தூரம் அமுலாக்கியும் வருகிறது. ஆகவே, இப்பொழுது இந்தக் குழு செய்துவரும் இதே வேலையைச் செய்ய இன்னொரு தனிக் குழு தேவையில்லை என்பதைத்தான் நான் இங்கு கூறவேண்டியிருக்கிறது. இன்னும், இன்று அரசாங்கம் பல வித உபகரணங்களையும் உதவியையும் கொடுத்து தொழில் அபிவிருத்திக்கு மீனவர்கள் வாழ்க்கையை உயர்த்தவும் திட்டம் தீட்டியிருப்பது இந்தக் குழுவிற்குத் தெரியும். மேலும் இவ்விதமான நல்ல திட்டங்களிருந்தாலும், உதாரணமாகப் பல பிற்போக்காளர்களுக்கு இதனால் ஒருவித நல்ல பயனுமில்லையென விரோதமாகச் சொல்கிறார்கள். மீனவர்கள் பின் தங்கிய வகுப்பைச் சேர்ந்தவர்கள் அவர்களுடைய இந்த நிலைமையைப் பயன்படுத்திக் கொள்ளச் செய்யப்பட்டவொரு சூழ்ச்சியே இது. மீனவர்கள் கிராமத்தில் கட்சிப் பாகுபாடு இருக்கிறது என்று இங்கு சொல்லப்பட்டது. இன்றைக்குக் குழப்பம் குறைந்து வருகிறது. நாளுக்கு நாள் இவர்கள் பெரும் உதவியையும் பொருளையும் வைத்து இவர்கள் உயரும் நிலைமை ஏற்பட்டிருக்கிறது. அங்கத்தினர் எதிர்ப்பும் குறைந்து வருகிறது. இவ்விதமான வொரு முயற்சி எதிர்பார்த்த அளவுக்கு இல்லாதவொரு வெற்றியாக இருந்தாலும் இதைவிட அதிகமானவொரு வெற்றி ஏற்படுமென்ற நம்பிக்கை இருக்கிறது. இப்பொழுது அந்தத் தொழில் செய்பவர்களுக்குப் புதிய பல வசதிகள் ஏற்படுத்தியிருப்பதன் காரணமாக, பிரச்சனை

31st August 1961] [Srimathi Lourdhammal Simon]

அழிந்து போகுமென்றவொரு நம்பிக்கை இருக்கிறது **Gazetted** உத்தியோகஸ்தார்கள் மீனவர்களில் இல்லையென்று சொன்னார்கள். வருந்தத்தக்க விஷயமாக இருந்தாலும், படிப்பில்லாத காரணத்தால் அவர்களுக்கு **Gazetted** உத்தியோகம் கொடுக்க முடியாமல் இருக்கிறது. மேலும், ஒவ்வொரு உத்தியோகமும் படிப்பில்லாமல் கொடுக்க முடியாது. அவ்விதமானவொரு நிலைமை இதுவரை இருந்தாலும் இனிமேல் அவர்களை முன்னுக்குக் கொண்டு வருவதற்கு இருக்கின்ற சலுகைகளைப் பயன்படுத்தி இந்தச் சமூகத்திற்கு நல்லதோர் சேவை செய்யவேண்டுமென்று முற்பட்டால், நல்ல பலனேற்படும் என்று கருதுகிறேன். பின்தங்கிய வகுப்பினர் நிலையைக் கூறுவதோடு, அதற்கு உதவி செய்தால் நலமாக இருக்கும். உன்னதமானவொரு சூழ்நிலையை அங்கு கொண்டு வந்தால், அது அநேக நன்மைகளை அளிக்கும். தொழிலிலும் ஒரு அபிவிருத்தி ஏற்படும். இங்கு எல்லோருக்கும் தெரியும் சென்னை யிலும் **Hotel Oceanic**— குக்கு எதிராக மீனவர்களுக்காகக் கட்டப்பட்ட அந்த கட்டிடத்தில்கூட அவர்கள் வராத காரணத்தினால், வேறு தொழில் செய்வோருக்கு அவை விடப்பட்டன. வேண்டுமென்றால், இந்தச் சமூகத்தை முன்னேற்ற எத்தனையோ வழிகளிருக்கின்றன. இங்கு இருக்கின்ற ஒரு குழு செய்து வரும் இந்த வேலைகளை, தனிப்பட்ட இன்னொரு குழு செய்ய வேண்டிய நிலைமை இல்லை. தவறாமல், அங்கத்தினர் கமிட்டிக் கூட்டத்திற்கு வந்து நல்ல ஆலோசனைகளைக் கொடுத்தால் இன்னும் அதிகமான விஷயங்களைப் பற்றி ஆராயவும் கவனிக்கவும் நிலைமை ஏற்படுமென்று தெரிவித்துக்கொள்ளுகிறேன்.

SRI K. T. KOSALRAM: On a point of information, Sir, ^{4-30 p.m.} இந்த மீனவ சமூகத்தில் 'பறவன்' என்ற வகுப்பினர் இருக்கிறார்கள். அவர்களை ஷெடியூல் வகுப்பில் சேர்த்துக்கொள்ளவேண்டுமென்று அரசாங்கம் 1959-ம் வருஷம் ஜி.ஓ. இஷ்யூ செய்திருக்கிறார்கள். 1960 வரை அது அமல் நடத்தப்படவில்லை. அதன் பிறகு அதை அமல் நடத்த அரசாங்கம் யோசிக்குமா?

THE HON. SRIMATHI LOURDHAMMAL SIMON: ஜாதி அடிப்படையில் எந்தெந்த ஜாதியை ஷெடியூல் வகுப்பில் எடுத்துக் கொள்ளவேண்டுமென்பதுபற்றி என்னிடம் தகவல் இல்லை. அதற்குப் பொறுப்பான மந்திரியிடம் கேட்டால் நன்றாக இருக்கும்.

VIDWAN T. M. MUTHUKANNAPPAN: அம்மையார் அவர்களுடைய விளக்கத்திற்கும் என் கருத்துக்கும் வேற்றுமையில்லை. இருந்தாலும் உள்ள நிலையைச் சொல்லி என் கடமையைச் செய்து விட்டேன் என்று திருப்தியடைகிறேன். இதனால் பலன் ஏற்படும் என்று எண்ணுகின்ற காரணத்தால், அதை நான் திரும்பப் பெற்றுக்கொள்ளுகிறேன்.

The Resolution was, by leave, withdrawn.

(4) HOUSE-RENT ALLOWANCE TO TEACHERS.

MR. CHAIRMAN: Sri G. Krishnamoorthy will now move his Resolution. He will please make a short speech.

[31st August 1961]

SRI G. KRISHNAMOORTHY : Mr. Chairman, I move—

“ This Council recommends to the Government that teachers in aided elementary and secondary schools in the State be granted House-Rent allowance at rates applicable to Government employees in the respective areas and that teachers in such of the District Board institutions as have not been given the benefit of this allowance be also granted this allowance, at rates applicable to Government employees in such localities ”.

SRI T. P. SRINIVASAVARADAN : I second the Resolution, Sir.

MR. CHAIRMAN : Resolution moved—

‘ This Council recommends to the Government that teachers in aided elementary and secondary schools in the State be granted House-rent allowance at rates applicable to Government employees in the respective areas and that teachers in such of the District Board institutions as have not been given the benefit of this allowance be also granted this allowance, at rates applicable to Government employees in such localities ’.

* SRI G. KRISHNAMOORTHY : Mr. Chairman, this is a Resolution about a matter which has been dealt with on the sacred floor of this House in the form of questions and almost assurances have been given by the Hon. the Minister for Education. This Resolution recommends to the Government that the house-rent allowance which is being given to teachers working in Government institutions for the last fifteen years, that is, from 1946, be extended to all teachers working in aided institutions. By ‘ all ’ I mean all teachers who can claim it under the rules and such of the teachers as are in the district board institutions, where it must have been extended but has not been extended so far. This is a matter on which during question-hour the Hon. the Minister for Education once stated that it was under very active consideration, and again at another time, I speak subject to correction, that the question of grant of this allowance to teachers in high schools was under active consideration, and the question of allowance in respect of elementary schools was not under active consideration. Again it was stated on behalf of the Government that this matter would be dealt with by the Pay Commission. Now the Pay Commission have enlarged the scope of this allowance and the area in respect of which this allowance can be given, and they have also enhanced the rates in respect of the City and bigger municipalities. Sir, in the City, drawing a poor salary, would get Rs. 10 at the minimum. The rate is Rs. 10, 15 and 20. In big municipalities, he will get Rs. 5 to Rs. 12, in small municipalities, Rs. 5, Rs. 7, Rs. 9 or Rs. 12, and in taluk headquarters or divisional headquarters and other smaller municipalities, each teacher would get Rs. 3. Only a few thousands of teachers would get this benefit, though we number a lakh and twenty-five thousand. The cost would come to Rs. 6,00,000. The Government cannot say that they do not have the finances for this purpose. When they have spent already Rs. 10 thousand crores on the two Five-Year Plan and have planned to spend over Rs. 10

31st August 1961] [Sri G. Krishnamoorthy]

thousand crores on the Third Five-Year Plan, the question of lack of finance cannot come. I am really sorry to submit that it is only a question of lack of mind on the part of the Government to do justice to these teachers. Now the Government have recognised the principle recommended by the Pay Commission that teachers with similar qualifications, though employed under different agencies, are doing national service and that there must be parity in service conditions. Though the Government may find it difficult in some respects and take time, in the matter of finance it is only one stroke of the pen that is wanted to sanction this. Can they at any time say that teachers under aided institutions are not doing national service as teachers in Government institutions are doing? When the Government are ruling the people under the provisions of the sacred Constitution, which says that there should be equality of opportunities, equal pay for equal work, and so on, why should there be this discrimination and disparity even after the recommendations of the Pay Commission have been accepted by the Government? It is a matter of six lakhs of rupees for a Government which gets over Rs. 90 crores per year. Now it really pains me to say that if I go through the budget figures, I see that for the construction of one building alone, the Government spend lakhs of rupees, but here this six lakhs of rupees would go to benefit at least five to six thousand teachers by way of better sanitation and better housing. The teachers are given no special facilities in the Housing Scheme at all. Even for the assignment of buildings, it was stated once by the concerned Minister that teachers should take their chance along with the members of the public and that no preferential treatment would be given to them. After all, the teachers are rendering national service. If national service is to be called cent per cent Government service, then, whatever be the agency under which these teachers serve, whatever be the circumstances under which these agencies have come up, and whatever the reasons for the perpetuation of these agencies, the Government cannot deny that they are doing Government service. It is but right that our enlightened Education Minister who has had some ten years' experience with regard to education and who, I think, is to rise up to further heights, will during his tenure of office, earn the further goodwill of the teachers by sanctioning this paltry sum of six lakhs of rupees when the Government are getting a revenue of Rs. 90 crores. Really this is creating heart-burning. It is a question of discrimination and disparity among teachers of the same qualifications. The Government servants get this house-rent allowance. Because the teachers work in aided institutions, they are denied this. It is not a small sum Rs. 10 to Rs. 20, in a city will go a long way in improving the condition of teachers. The Pay Commission has expressed in its first paragraph with regard to the house-rent allowance that the house-rent forms a major part of the expenditure with regard to the Government employees. How are the teachers not Government employees? It is but right that our present Education Minister who has led other States and shown the way to other States in respect of the triple benefit scheme and so many other schemes should show the way here also and see that the teachers, wherever they may serve,

[Sri G. Krishnamoorthy] [31st August 1961]

are given this allowance. The teachers are doing national service. The Government should realise that any heart-burning among the teachers will only produce discontent. We are having so many schemes on which thousands of crores of rupees are being spent. This is only a small thing over which the Government need not hesitate. Realising the gravity of the situation, the Madras Teachers' Guild, of which I was the president for the last two years, staged a big demonstration by leading a thousand teachers to the Secretariat—not, of course, to see the Ministers—but after office hours so as not to disturb the Ministers. Two thousand two hundred and twenty-two petitions were signed by the teachers. The petitions were bound in a beautiful volume, and it must be in the Secretariat. It was sent by registered post acknowledgment due. The matter has been brought to the notice of the Government, and it is not fair on my part to think that our Hon. Education Minister, who is thorough with all the educational problems by his experience does not realise the discontent that non-grant of this allowance can produce in the teachers. It is not a question of all teachers not claiming it. We can do it. We can stage demonstrations. But as I once expressed here during the time of this Minister and during Rajaji's Ministry, the teachers in this State are quiet. They are quiet because of their faith in me that I would be able to do something for them. I do not say that our Minister has not done any thing for them. I am really glad to say that he has granted so many things. We must accept them and show our gratitude for all he has done in kind. It may not be to the degree of expectation of the teachers. The Hon. Minister has practically given the teachers all except this house-rent allowance. So, I would humbly plead, on behalf of the teachers, with the Hon. Minister to see that this allowance is granted.

4-50
p.m.

SRI S. K. SAMBANDHAN : Mr. Chairman, Sir, in supporting the resolution of Mr. Krishnamoorthy, I want to say only one thing. If the Government find it difficult to accede to his request, at least a beginning might be made by granting house-rent allowance to rest of the District Board teachers.

SRI T. P. SRINIVASAVARADAN : No District Board teacher gets house-rent allowance.

THE HON. SRI C. SUBRAMANIAM : Sir, I appreciate the spirit in which the Resolution has been moved. Still, I would like to say that only recently substantial increase in the scales of pay has been granted to all the teachers. If I had just wanted to satisfy in kind the various items of allowances, the scale of pay would not have been raised to the extent it has been done recently. By merely reducing 10 rupees in the scale of pay and adding it under the head, house-rent allowance, Government would have been benefited and many of these things that were given were not given to the teachers on their asking. Many of the concessions and facilities were given to them even when they were not expecting them.

SRI T. P. SRINIVASAVARADAN : By cutting their pay, the pension would be cut and provident fund also would be reduced.

31st August 1961]

THE HON. SRI C. SUBRAMANIAM : To that extent, the Government would have been benefited. Therefore, I would request the mover of the Resolution to leave it to the Government to take a decision at the appropriate stage to find out whether this also could be given. The hon. Member mentioned a sum of rupees six lakhs. On the other hand, it means 25 lakhs of rupees and I am afraid it cannot be done immediately. So, I would again request the Mover of the Resolution not to press it but to leave it to the Government.

SRI G. KRISHNAMOORTHY : Mr. Chairman, Sir, this is not the first time such a statement is made by the Hon. the Education Minister.

THE HON. SRI C. SUBRAMANIAM : But everytime they have been getting some money.

SRI G. KRISHNAMOORTHY : If only the Government have been giving voluntarily, it is but right that they did it. If really the Government think the teachers' service is essential. . . .

THE HON. SRI C. SUBRAMANIAM : Nobody disputes that point. No use of emphasizing it. Sometimes bad advocacy spoils a good case.

MR. CHAIRMAN : The Hon. Minister has made a statement. Whatever the hon. Member is going to say, the Minister's statement is not going to be altered.

SRI G. KRISHNAMOORTHY : It is not a question of Government not being convinced of the case. But once the Government have accepted the question of parity in pay scales with regard to teachers of the same qualifications, it is but right that they yield. I am sorry I cannot withdraw the Resolution.

MR. CHAIRMAN : The question is—

“ This Council recommends to the Government that teachers in aided elementary and secondary schools in the State be granted House-Rent allowance at rates applicable to Government employees in the respective areas and that teachers in such of the District Board institutions as have not been given the benefit of this allowance be also granted this allowance, at rates applicable to Government employees in such localities ”.

The resolution was put and lost.

(5) HANDLOOM SARONGS.

* **SRI S. K. SAMBANDHAN :** Mr. Chairman, Sir, I move—

“ This House recommends to the Government to urge upon the Government of India to include the Handloom Sarongs as one of the items for trade agreements with Ceylon, Indonesia and Burma ”.

SRI G. KRISHNAMOORTHY : I second it, Sir.

MR. CHAIRMAN : Resolution moved—

“ This House recommends to the Government to urge upon the Government of India to include the Handloom Sarongs as one of the items for trade agreements with Ceylon, Indonesia and Burma ”.

[31st August 1961]

SRI S. K. SAMBANDHAN :

Sir, கைத்தறியைப்பற்றி

நான் பேசுவதற்கு எழுந்தவுடன் ஒரு சிலர் நான் எப்பொழுதும் அதிகமாகச் சொல்லுகிறேனென்று கருதுவதாகக்கூட எண்ணுவதுண்டு. ஆனால், மக்கட் தொகை அதிகமாகவுள்ள நமது நாட்டிலும் அதிகமான மக்கள் நம்பியிருக்கும் தொழிலைப்பற்றி எவ்வளவு சொல்லமுடியுமோ அவ்வளவும் சொன்னால் நமது மாநிலத்தில் 25 லட்சத்துக்கும் மேலாக மக்கள் இந்தத் தொழிலை நம்பியிருக்கிறார்கள். அது நமது மாநிலத்தின் மிக முக்கியமான தொழில் என்று இப்பொழுது சொல்லத்தேவையேயில்லை. ஏனென்றால், எல்லோருக்கும் அது தெரிந்தது. இப்பொழுது கைத்தறிதுணி ஏற்றுமதியில் நமது மாநிலம் முன்னணியில் நிற்கிறதென்றால், அது மிகையாகாது. பத்தாண்டுகட்கு முன்னாலிருந்த ஏற்றுமதி அளவு தற்பொழுது இல்லையென்றாலும் கூட, ஏற்றுமதி செய்யப்படும் கைத்தறித்துணியில் நமது மாநிலம் முன்னணியில் நிற்கிறது என்றால், அது மிகையாகாது. மற்ற மாநிலங்களில் ஏற்றுமதி செய்யப்படும் துணி கூட நமது மாநிலத்தில்தான் உற்பத்திச் செய்யப்படுகிறது என்று சொல்லிக்கொள்ள ஆசைப்படுகிறேன். கடந்த பல ஆண்டுகளில், பல நாடுகள் சுதந்திரமடைந்ததை முன்னிட்டு, குறிப்பாக நமது கைத்தறித்துணியை அந்நாடுகளில் இறக்குமதி செய்யக்கூடாதென கட்டுப்பாடு விதித்தார்கள். அதிலும் முன்னணியிலிருக்கின்ற நாடுகள் பர்மா, இந்தோனேஷியா. இரண்டாவது உலக யுத்தத்திற்கு முன்பு நமது கைத்தறித் துணிக்கு முக்கியமான இறக்குமதியாளர்களாக இருந்தது இந்த இரண்டு நாடுகள்தான். அடுத்தபடியாக மலேயா, இலங்கை இருந்து வந்தன. தடை விதித்ததால், கைத்தறி நெசவாளருக்கு எந்தவிதமான சிரமமேற்பட்டதென்பது அரசாங்கத்திற்கு நன்கு தெரியும். அவ்விரண்டு நாடுகளிலும் இப்பொழுது நம் துணி தேவைப்படுகிறது என்பதைத்தான் இந்த இடத்தில் நான் வற்புறுத்திச் சொல்ல ஆசைப்படுகிறேன். பர்மாவில் இப்பொழுது உள் நாட்டில் தயாராகும் கைத்தறி உற்பத்தித் துணியைவிட நமது கைத்தறித் துணிக்கு கிராக்கி இருக்கிறதென்பதை அறிவோம். இருப்பினும் அவர்களுக்குப் பாதுகாப்பு கொடுப்பது அந்த அரசாங்கத்தின் கடமை என்பதையும் அறிவோம். எனினும் நமது அரசாங்கம் வற்புறுத்துமானால், நமது கைத்தறித் தொழிலுக்கு எவ்வளவோ லாபகரமாக இருக்கும் என்பதைச் சொல்ல ஆசைப்படுகிறேன். தற்பொழுது பல ஆண்டுகளாக பர்மாவிலும் இந்தோனேஷியாவிலும் நமது துணி இறக்குமதி கிடையாது. அண்டை நாடான இலங்கையில் இன்னமும் இறக்குமதி செய்து கொண்டொருக்கிறார்கள். ஆனால் பல ஆண்டுகட்கு முன் செய்ததில் பத்தில், இருபதில் ஒரு பங்கு கூட இப்பொழுது இறக்குமதி இல்லை. அதிலும் கடந்த ஆண்டு கைத்தறித் துணி இறக்குமதி அந்த நாட்டில் மிக மிகக் குறைந்துவிட்டது. இலங்கை சம்பந்தப்பட்டவரை ஒரு புள்ளி விவரத்தை இந்தச் சபை முன் சொல்லக் கடமைப்பட்டவரை இருக்கிறேன். 1950-ல் கிட்டத்தட்ட 18 மிலியன் துணியை இலங்கை, இந்தியாவிலிருந்து இறக்குமதி செய்திருக்கிறது. அதில் நூற்றுக்கு நூறு பர்சென்ட் தென்னாபுரிலிருந்து—தமிழ் நாட்டிலிருந்து செய்திருக்கிறது

31st August 1961] [Sri S. K. Sambandhan]

என்பதைச் சொல்லத்தேவையில்லை. ஒவ்வொரு ஆண்டும் அது குறைந்துகொண்டே வந்து 1957-ம் ஆண்டில் 13 மிலியாக அது குறைந்துவிட்டது. இது மிக மிக வேதனையாக இருக்கிறது என்று சொல்லிக்கொள்ள ஆசைப்படுகிறேன். இப்படியே குறைந்து கொண்டு போனால், கைத்தறித் துணியை நம்பியிருக்கும் நெசவாளர்களின் கதி என்ன ஆவது என்று கேட்கிறேன். இதற்கு அரசாங்கம் பதிலளிக்கும்பொழுது, அந்தந்த நாட்டில் இறக்குமதி செய்யும் எந்தப் பொருளையும் அவரவர்கள் விரும்பி அவரவர்கள் இஷ்டத்திற்குத்தான் விடவேண்டுமே தவிர, நம் அரசாங்கம் என்ன செய்யமுடியும் என்று பதில் சொல்லக்கூடும். அதற்காக ஒன்று மட்டும் சொல்ல ஆசைப்படுகிறேன். நமக்கு அத்யாவசியமாக இல்லாத பொருளாக இருந்தாலும், பல நாடுகளிலிருந்து பல பொருள்களை Import செய்து வருகிறோம். கனம் அமைச்சர் சொல்லியது போல, “வேண்டாத பொருள்” என்றால், “அவசியமில்லாத பொருள்” என்று சொன்னார்கள். தற்பொழுது, பாக்கு இருக்கிறது. அதுவும் அவசியமில்லை என கனம் அமைச்சர் சொல்லக்கூடும். அது நமது நாட்டிலும் விளைகிறது. அது மிக அவசியமானதல்ல என்பதுதான் எனதும், பலரின் கருத்துமாகும். அந்த பாக்கு, இன்னும் இந்தோனேஷியாவிலிருந்தும் வேறு சில நாடுகளிலிருந்தும் இறக்குமதி செய்யப்படுகிறது. அதுமட்டுமல்ல. அமைச்சர் சொன்னார்கள்: அவசியமில்லாத பொருள் இறக்குமதி செய்யப்படவில்லை என்று. ஏற்றுமதி-இறக்குமதி பட்டியலைப் பார்த்தால், Soap முதலான ஆடம்பரப் பொருள்கள் கூட, ஓரளவிற்கு Established Industries என்று சொல்லப்படும், ஒரு சிலருக்கு 2 சதவிகிதம் கொடுத்துக்கொண்டுதானிருக்கிறார்கள். (5 சதவிகிதம் என்று அமைச்சரே ஒத்துக்கொள்ளுகிறார்.) இப்பொழுது நம் நாட்டில் ஏராளமாக சோப் உற்பத்தி செய்யப்படுகிறது என சொல்லத்தேவையில்லை. அதுவொன்றும் கடினமான தொழிலும் இல்லை. அப்படி இருந்தும், நாம் சோப், மற்றும் இம்மாதிரிப் பொருள்களை இறக்குமதி செய்ய அனுமதிக்கிறோமென்றால், எதற்காகவென்று அரசாங்கம் சிந்திக்க வேண்டும். மற்ற நாடுகளிலிருந்து பல பொருள்களை நாம் வாங்குகிறோம். அப்படி இருக்கும்போது நியாயமான வழியிலே லட்சக்கணக்கான, கோடிக் கணக்கான கெஜங்கள் ஒரு ஆண்டிலே இறக்குமதி செய்து கொண்டிருந்த நாடுகளிலே பத்தாயிரம் கெஜங்கள் இந்தக் கைத்தறி சாரங்கள் இறக்குமதி செய்யவேண்டுமென்று கேட்டுக் கொள்ளக் கூடாதா என்பதுதான் என்னுடைய கேள்வி. முன்னே குறிப்பிட்டதுபோல, ஏற்றுமதி செய்யக்கூடிய வகைகளிலே துணிகளில் ஏற்றுமதி அதிகமாகச் செய்தது சென்னை மாநிலம்தான். அதனால் சென்னை மாநிலம் அதன்பேரில் அக்கரை எடுத்துக் கொள்ளவேண்டுமென்பதற்காகத்தான் இந்தத் தீர்மானத்தை நான் கொண்டுவந்தேன். அதில் இந்த அரசாங்கத்திற்கு எந்த விதமான சங்கடமும் இருக்காது. அதனை ஏற்றுக்கொண்டு மத்திய அரசாங்கத்திற்குச் சிபாரிசு செய்தால், கண்டிப்பாக ஓரளவுக்கு வழியேற்படும். சமீபத்தில் உள்ள அண்டை நாடுகளிலும் ஓரளவுக்கு குறைக்காமல் இருக்க வழி செய்யவேண்டும். இந்தோனேஷியா சம்பந்தப்பட்ட வரை ஒன்று சொல்ல விரும்புகிறேன்.

[Sri S. K. Sambandhan] [31st August 1961]

நமது மாநிலத்திலிருந்து போகக்கூடிய கைத்தறி ஆடைகள் அந்த நாட்டுக்குப் போகின்றன. மலையா நாட்டுக்கு அனுப்புகிறோம். அங்கிருந்து இந்தோனேஷியா நாட்டிலிருந்து பாக்கு, ரப்பர் முதலியவைகளைக் கொண்டுவந்து கொடுத்துவிட்டு, இந்தக் கைத்தறி சாரங்களை அதற்கு ஈடாக எடுத்துக்கொண்டு போகிறார்கள். இது நமது அரசாங்கத்திற்கும் தெரியும், இந்தோனேஷியா மலையா அரசாங்கத்திற்கும் தெரியும். அதுமட்டுமின்றி, நமது கைத்தறி ஆடைகளைக் குறிப்பிட்ட அளவுக்கு மலையாவிலிருந்து இறக்குமதி செய்யப்படுவதற்கு இந்தோனேஷியா அரசாங்கம் ஆண்டுதோறும் அனுமதிக்கிறது. அந்த நிலையிலே நாம் நேராக அந்த அரசாங்கத்தைக் குறிப்பிட்ட அளவுக்கு எந்தத் தொகையாக இருந்தாலும், 10 லட்சம் 20 லட்சம் கெஜம் என்று இறக்குமதி செய்துகொள்ளுங்கள் என்று வற்புறுத்தக் கூடாதா என்பதுதான் என்னுடைய கேள்வி. இந்த நிலைமைகளை எல்லாம் உத்தேசித்து மத்திய அரசாங்கத்தை நமது அரசாங்கம் அணுகினால், கண்டிப்பாக நெசவாளர்களுக்கு வாழ்வு உண்டு. இந்தத் திட்டத்தை உத்தேசித்துத்தான் இந்தத் தீர்மானத்தை முன் மொழிந்திருக்கிறேன். இதை ஏற்றுக்கொள்ளவேண்டுமென்று கேட்டுக் கொள்ளுகிறேன்.

SRI J. ARUNACHALAM :

தலைவரவர்களே, இப்பொழுது கனம் அங்கத்தினர் திரு. சம்பந்தம் கொண்டுவந்திருக்கும் தீர்மானத்தை ஆதரித்துச் சில வார்த்தைகள் சொல்ல ஆசைப்படுகிறேன். கைத்தறிகளின் நிலை நம் நாட்டில் இப்பொழுது ஓரளவிற்கு விருத்தியடைந்து, அரசாங்கம் கொடுக்கும் cess நிதி உதவியினால் நெசவாளர் நிலை உயர்ந்திருக்கிறதென்பதை ஒப்புக் கொள்ளுகிறோம். அதே நேரத்தில், ஏற்றுமதிக்குத் தயார் செய்யப்பட்ட ரகங்களைப் படிப்படியாக வெளி தேசங்களில் இழந்து வருகிறோம் என்பது நமது நிதியமைச்சருக்குத் தெரியும். ஓரளவிற்குக் கைத்தறிக்கு நாம் எப்படியும் பாதுகாப்பு கொடுக்க வேண்டும். நம் நாட்டு ஆடைகளை நம் நாட்டு மக்கள் எவ்வளவு உபயோகிக்க வேண்டுமென்று நாம் நினைக்கிறோமோ, இப்பொழுது அந்த அளவிற்கு லுங்கி துணி பெரும்பாலும் வெளி நாடுகளிலிருந்து இறக்குமதி செய்யப்படுகிறது. ஆனால், நம் மாநிலத்தைப் பொறுத்த வரையில் ஆரணி, செங்கற்பட்டு, காஞ்சீபுரம், சைதாப்பேட்டை போன்ற குறிப்பிட்ட இடங்களில்தான் இந்த ஏற்றுமதிக்கு லாயக்கான லுங்கி தயார் செய்யப்படுகிறது. இவைகள் வெளி தேசங்களுக்குச் செல்லுகிறபொழுது அங்கும் சில நிர்ப்பந்தங்கள் ஏற்பட்டிருக்கின்றன. சிலோன் அரசாங்கம் அப்படி ஏற்படுத்தியிருக்கிறது. நம் கைத்தறி ஆடைக்கு மோகம் அங்கே இருக்கிறது. அவர்கள் உற்பத்தி செய்தாலும், நம் நாட்டுத் துணியைப் போல தரத்தில் உயர்ந்ததாக இல்லையென்று சொல்லுகிறார்கள். ஆனால், அவர்கள் நம்மை நிர்ப்பந்தப்படுத்தி ஐந்தில் ஒரு பாகம் சரக்கை நாம் வாங்கினால்தான், நம் சரக்கை விற்க encouragement கொடுக்கிறார்கள். மத்திய அரசாங்கம் வெளி அரசாங்கங்களோடு ஒப்பந்தம் செய்துகொண்டிருக்கிறது. இப்பொழுது சிலோன் கவான்மெண்டுடன் ஒப்பந்தம் செய்யும் நேரத்

31st August 1961] [Sri A. J. Arunachalam]

தில், 'ஜவுளி' என்று சொல்லுகிறார்கள். அதிலும், குறிப்பாக 10 சத விகிதம் அல்லது 5 சத விகிதம் கைத்தறி என்று குறிப்பிட்டு மிச்சம் வேண்டுமானால் மில் துணி வாங்குவதில் ஆட்சேபமில்லை. பொதுவாக, ஜவுளி என்றால் மில் துணி என்று அர்த்தம் சொல்லுகிறார்கள். அது வேண்டாம். கைத்தறிக்கு ஆதரவு கொடுக்கும் இந்த நேரத்தில், ஒப்பந்த காலத்தில் ஏற்றுமதி வெளியிடக் கூடுக்குச் செய்யும் நேரத்தில், "ஜவுளி" என்று சொல்லுமிடத்தில் குறிப்பிட்ட சத விகிதம் "கைத்தறி" என்று சேர்க்க வேண்டுமென்று மத்திய அரசாங்கத்தைக் கேட்டுக்கொள்ளுவதில் எத்தகைய தவறுமில்லை. ஆகையினால், நம் மாநில அரசாங்கத்தின் சார்பாக மத்திய அரசாங்கத்தைக் கேட்டுக்கொள்ள நானும் வற்புறுத்தி இந்தத் தீர்மானத்தை ஆதரிக்கிறேன்.

* **SRI A. K. THANGAVEL MUDALIAR :** தலைவர் அவர்களே, கைத்தறித் துணிகளை வெளிநாடுகளுக்கு ஏற்றுமதி செய்வது பற்றி வெகுகாலமாகச் சொல்லிவருகிறோம். ஐப்பான் குண்டு எப்போது இங்கு போட்டார்களோ, அப்போதிருந்து இங்கு இந்தத் துணி ஏற்றுமதி விவகாரம் சரியாக இல்லை. எத்தனையோ ஆண்டுகளாகியும் நாம் இன்னும் உள்நாட்டுத் துணிகளுக்காக என்ன செய்திருக்கிறோம்? வெளிநாடுகளைப்பற்றிப் பேசுகிறோம். முதலில் உள்நாட்டிலே அது விலையாகிறதா என்று பார்க்க வேண்டும். உள்நாட்டிலே அது அதிகமாகப் போகவேண்டும். வெளியிலே சரக்குப் போகவில்லை என்று சொன்னால், உள் நாட்டிலேயே டிமாண்டு உண்டாகவேண்டும். போன மாதம் ஒரு சமயத்தில் 40 நிர் வேஷ்டி துண்டு அகப்படவே இல்லை. கைத்தறி விஷயத்தில் வெளிநாட்டு ஏற்றுமதியில் அதிக லாபத்தைப் பார்க்கிறார்கள். அதிக லாபத்தைப் பார்த்தால் அதிக நஷ்டம்தான் ஏற்படும். உதவி செய்வதைப்பற்றி நான் சொல்லவில்லை. அதனால் உபத்திரவம் இருக்கிறது. ஏன் வெளிநாட்டில் வாங்க மாட்டேன் என்கிறார்கள்? ஒன்றுக்கு ஐந்தாக விற்கிறார்கள். அவன் எப்படி வாங்குவான்? எதிலும் நியாயம் வேண்டும். வியாபார தர்மம் என்று ஒன்று இருக்கிறது. அது எல்லோருக்கும் தான் இருக்கிறது. வெளி நாட்டார் அதிக லாபத்தை வைத்து தர்மத்திற்கு விரோதமாக ஒன்றுக்கு ஒன்பதாக விற்று வந்தார்கள். அது புத்தத்தில் மண்ணகிப் போய்விட்டது. ஆகையால் தர்மம் கெட்டு அதர்மமாகிவிட்டது. 1939-லிருந்து சொல்கிறோம். உள்நாட்டுத் துறைக்குப் பாதுகாப்புக் கொடுங்கள் என்று சொல்கிறோம். இதைக் கேட்டிருந்தால், இந்தத் தொந்தரவு வந்திருக்காது. வேஷ்டிகள் 52 அங்குலம் கரைபோட்ட வேஷ்டிகள் யாவும் கைத்தறிகளுக்கு ஒதுக்கவேண்டும்.

THE HON. SRI C. SUBRAMANIAM : அப்புறம் தர்மம் வந்துவிடுமா?

* **SRI A. K. THANGAVEL MUDALIAR :** அப்போது தான் கைத்தறிக்காரன் வேலைக்கு வாய்ப்பு ஏற்படும். அப்படி யார் செய்கிறார்கள்? மில்லிலும் அதையே போடுகிறார்கள். அவர்களுக்கு ஒரு கட்டுப்பாடு கொண்டவரவேண்டும். கரை போட்ட வேஷ்டிகள், சேலைகள் இவைகளில் மில்லில் கட்டுப்பாடு

[Sri A. K. Thangavel Mudaliar] [31st August 1961]

செய்யவேண்டும். அப்படிச் செய்து அவர்களுக்கு ஒதுக்கி விட்டால், அந்தத் தரத்தை வைத்துக்கொண்டு அவர்கள் பிழைப்பார்கள். நான் இந்த ஜரிகைத் துண்டுகளை போட்டுக்கொள்ளுகிறேன். ஏன்? அவர்களுடைய திறமையைப் போற்றுவதற்காக. இல்லையென்றால் இந்த 68 வயதில் எனக்கு எதற்கு இது. இல்லாவிட்டால் அந்தத் திறமை அழிந்துவிடும். அதை நாம் ஆதரிக்க வேண்டும். வளர்க்கவேண்டும். யாவரும் இப்படி செய்யவேண்டுமென்றும் கேட்டுக்கொள்கிறேன். ஆகையால் சர்க்கார், அவர்களுக்கு உதவி செய்யவேண்டுமென்றால், இந்தந்தத் துணிகளை அவர்கள் தயார் செய்யவேண்டும் என்று அவர்களுக்கு அதிக வேலை கொடுக்க ஆவன செய்யவேண்டுமென்று கேட்டுக்கொண்டு என் உரையை முடித்துக்கொள்ளுகிறேன்.

5-10
p.m.

THE HON. SRI C. SUBRAMANIAM : Mr. Chairman, Sir, apart from helping the handloom industry to survive, the Government are to-day vitally interested in the promotion of export. Therefore if it is possible to export any commodity which is being produced in our country, certainly the Government of India would not hesitate to take steps to see that they promote these exports. As far as handloom export is concerned, no doubt, we had our traditional export markets and we have been steadily losing them. For that there are two reasons. One reason is the development of their own industries in the various countries. Naturally, if there is any competition from outside, even as we are taking protective action, the other countries are also entitled to take protective action and we cannot insist that they should import so much quantity of cloth from our country for the purpose of supporting our handloom industry here. The second reason is more vital where we ourselves are at fault. We want that even outside our country, people should purchase whatever we produce. If we want an export market, we should produce what they require and what they would like. Secondly, in the export market we have to keep the standard quality. Unfortunately, even in respect of handloom export there have been grave cases of fraud where what they really exported did not tally with the sample. It has been brought to our notice. When I was in America—Members would have noticed it—in the University circles I found almost everybody wearing the Madras handloom jacket, and whenever I said that I was coming from Madras, they proudly exhibited their coat saying that it had been stitched in Madras handloom cloth. But they said that they were unable to get the standard quality. They require cloth of standard quality. They want to have the patterns changed almost every year. The Americans are fond of changing patterns every year. Therefore, we should have the capacity of not only producing what they want but go on adapting ourselves by changing the patterns of manufacture to suit the tastes of the people of foreign countries. If only we have the capacity to produce goods to suit the tastes of the people of America and various other countries, even now there are great possibilities of our export. Even with reference to our own mill goods, this is the general complaint that we want that whatever we produce should be purchased by the other

31st August 1961] [Sri C. Subramaniam]

people. On the other hand, if we see what is happening in Japan, we will find that they go and study the market and then try to find out what alteration they can make for the purpose of attracting the attention of the consumers there. Then they go into the market and are able to capture the market. As a matter of fact, in many of the countries imitation handloom goods have captured the market. That is because they are able to produce them at a much cheaper cost and also reproduce the pattern and quality which we are able to do here and even improve upon it. Therefore, unless our handloom weavers take to the weaving of high quality materials which would sell in the foreign markets, there is no use of entering into trade agreements with other countries and our pleading with them that they may take one quota. If they do not like it, certainly we cannot expect them to take another consignment from us simply because our handloom industry is in a difficult plight. I would submit that these aspects should be taken into consideration by the leaders of the handloom industry, those who want to improve the handloom industry and those who want to have a better future for the handloom industry. As a matter of fact, this Government have always been insisting upon the Central Government to have in the trade agreements the handloom item also included. In fact, we made such a representation as early as 1958 apart from the representations we made earlier. As a result, many agreements have been concluded wherein handloom fabrics have been specifically mentioned, particularly in the trade agreements with Bulgaria, Poland, Hungary and Yugoslavia in 1959-60. Therefore it is not a question of the Government of India not taking an interest in these things. On the other hand, they are interested in promoting whatever it is possible to export from our country. Therefore, I have no objection to accept this Resolution and send it to the Government of India. But my only difficulty is that it is not comprehensive enough. It has mentioned only sarongs. Perhaps in the covering note we shall include not only sarongs but all the other articles also. Subject to that, I am accepting this Resolution. I may assure the House and also the handloom weavers that the Government are always interested in promoting their interests. But they also should help themselves. **Even God** helps only those who help themselves. The Government are a small fry in the picture. Certainly they cannot help those who are not willing to help themselves. Therefore, the industry also should keep to the expectations. I can assure the House that it will always be the interest of this Government to see that the handloom industry is properly promoted and that the goods produced are properly utilised in our own country and to the extent possible are exported to other countries also.

* SRI S. K. SAMBANDHAN : Sir, I thank the Hon. Minister for having accepted the Resolution. On behalf of the weavers and the weaving community, I assure the Hon. Minister that the quality will be maintained. It was a regrettable thing for the Hon. Minister to hear in America that some of the goods were not up to the standard. About that the Government have already taken

[Sri S. K. Sambandhan] [31st August 1961]

steps and the other parties and associations interested in the matter have also taken steps to see that the quality is improved. In that connection, I would also request the Government to see that the raw materials required for the handloom industry are of the quality variety. For instance, we are not able to get quality yarn for production of exportable goods now. For the last two months especially we are hardpressed for want of this quality yarn of 60 counts for manufacturing the exportable varieties only. In the absence of such quality raw materials, really we cannot expect the weaver to produce quality goods. So, the Government also should take steps to see that quality yarn is supplied to the weaver.

This Resolution perhaps requires some amendment.

THE HON. SRI C. SUBRAMANIAM : Not necessary. Only one item is mentioned in the Resolution. We shall take stock of the whole situation and mention the other things also in our covering letter.

SRI S. K. SAMBANDAN : Thanks.

MR. CHAIRMAN : The question is—

“ This House recommends to the Government to urge upon the Government of India to include the Handloom Sarongs as one of the items for trade agreements with Ceylon, Indonesia and Burma ”.

The Resolution was put and carried unanimously.

MR. CHAIRMAN : The House will now adjourn and meet again at 3 p.m. to-morrow.

The House then adjourned.

V.—PAPER LAID ON THE TABLE OF THE HOUSE.

* 445. Notification issued with G.O. Ms No 1940, Industries, Labour and Co-operation (Labour), dated 1st April 1961, regarding amendments to the Madras Weights and Measures (Enforcement) Rules, 1958.

31st August 1961]

APPENDIX I.

[*Vide* answer to starred question No. 321 asked by Dr. A. Sreenivasan, at the meeting of the Legislative Council held on 31st August 1961, page 355 *supra*.]

The annual maintenance charges for the upkeep of the Buckingham Canal:—

<i>Year.</i>	<i>Expenditure.</i>
1957-58	1,77,644
1958-59	2,56,596
1959-60	2,62,457
1960-61	3,73,542 *

* The increase in expenditure is due to cost of replacement of 3 lock gates at Adyar South, Adyar North and Cooum locks.

(b) The annual collection of licence fees, etc.

<i>Year.</i>	<i>Navigation.</i>	<i>Rents other than rent of furniture</i>	<i>Sale of water.</i>	<i>Other items.</i>	<i>Miscellaneous.</i>	<i>Refund</i>	<i>Total</i>
	RS.	RS.	RS.	RS.	RS.	RS.	RS.
1957-58	70,852.44	10,884.67	10,436.27	39.94	36,234.25	12.50	128,435.07
1958-59	82,140.30	1,092.75	7,306.22	8.50	47,408.18	45.69	137,910.26
1959-60	84,117.88	16,278.05	5,982.00	..	65,065.85	..	171,443.78
1960-61	74,876.40	2,124.47	10,292.21	..	110,069.75	329.66	1,97,033.17

(Excl. suppl)

NOTE.—The major items or revenue include the following:—

1. *Navigation*.—Includes fees collected towards issue of licences to boats, demurrage charges, wharfage charges, test weight charges, berm rent, etc.
2. *Rents*.—Rents of godowns on the Bank of Buckingham Canal at Moolakadhalam.
3. *Sale of water*.—Fees collected from Buckingham and Carnatic Mills and Superintending Engineer, Madras Electricity System, for water taken from Ottari Nulla.
4. *Miscellaneous*.—Rents collected for lease of plots in the banks of the Buckingham Canal, sale of fallen trees, earth removal charges, etc.

[31st August 1961]

APPENDIX II.

(Vide item III on page 358 supra.)

L.A. Bill No. 36 of 1961.

(As passed by the Assembly.)

A Bill to provide for the appropriation of certain further moneys out of the Consolidated Fund of the State for the service of the financial year which commenced on the 1st April 1961.

WHEREAS it is necessary to provide for the appropriation of certain further moneys out of the Consolidated Fund of the State for the service of the financial year which commenced on the 1st April 1961 ;

BE it enacted in the Twelfth Year of the Republic of India as follows :—

1. *Short title.*—This Act may be called the Madras Appropriation (No. 5) Act, 1961.

2. *Supplementary appropriation out of the Consolidated Fund for the financial year which commenced on the 1st April 1961.*—

The State Government may, appropriate out of the Consolidated Fund of the State, for the financial year which commenced on the 1st April 1961, a further sum not exceeding sixty-seven lakhs, thirty-two thousand and one hundred rupees, being moneys required to meet—

(a) the supplementary grants made by the Madras Legislative Assembly for that period, as set forth in column (3) of the Schedule ; and

(b) the supplementary expenditure charged on the Consolidated Fund of the State for that period, as set forth in column (4) of the Schedule.

THE SCHEDULE.

Demand number.	Services and purposes.	Sums not exceeding.		
		Voted by the Legislative Assembly.	Charged on the Consolidated Fund of the State.	Total.
(1)	(2)	(3)	(4)	(5)
		RS.	RS.	RS
I	Land Revenue Department.	100	400	500
V	Motor Vehicles Acts—Administration.	1,00,000	..	1,00,000
XIV	Police	29,300	..	29,300
XV	Education	86,300	..	86,300
XVI	Medical	2,00,500	..	2,00,500
XVII	Public Health ..	100	..	100

31st August 1961]

Demand number.	Services and purposes.	Sums not exceeding		
		Voted by the Legislative Assembly.	Charged on the Consolidated Fund of the State.	Total.
(1)	(2)	(3)	(4)	(5)
		RS.	RS.	RS.
XVIII	Agriculture	200	..	200
XX	Animal Husbandry ..	72,400	..	72,400
XXII	Industries and cinchona.	5,00,100	..	5,00,100
XXIV	Labour including Factories.	1,78,100	..	1,78,100
XXVI	Community Develop- ment Projects, etc.	200	200	400
XXVIII	Civil Works— Establishment and Tools and Plant.	39,900	..	39,900
XXIX	Civil Works—Grants- in-aid.	300	..	300
XXX	Famine	25,00,000	..	25,00,000
XXXIII	Miscellaneous ..	100	..	100
XXXVIII	Capital Outlay on Irrigation.	4,50,500	..	4,50,500
XLI	Capital Outlay on industrial Develop- ment.	11,70,200	..	11,70,200
XLII	Capital Outlay on Civil Works.	3,27,100	..	3,27,100
XLIII	Capital Outlay on Road Transport Schemes.	2,68,800	..	2,68,800
XLVI	Loans and Advances by the State Govern- ment.	8,07,300	..	8,07,300
	Grand total ..	67,31,500	600	67,32,100

I certify that this is a Money Bill.

B. BHAKTAVATSALU NAIDU,
Deputy Speaker.

Fort St. George, Madras
31st August 1961.

